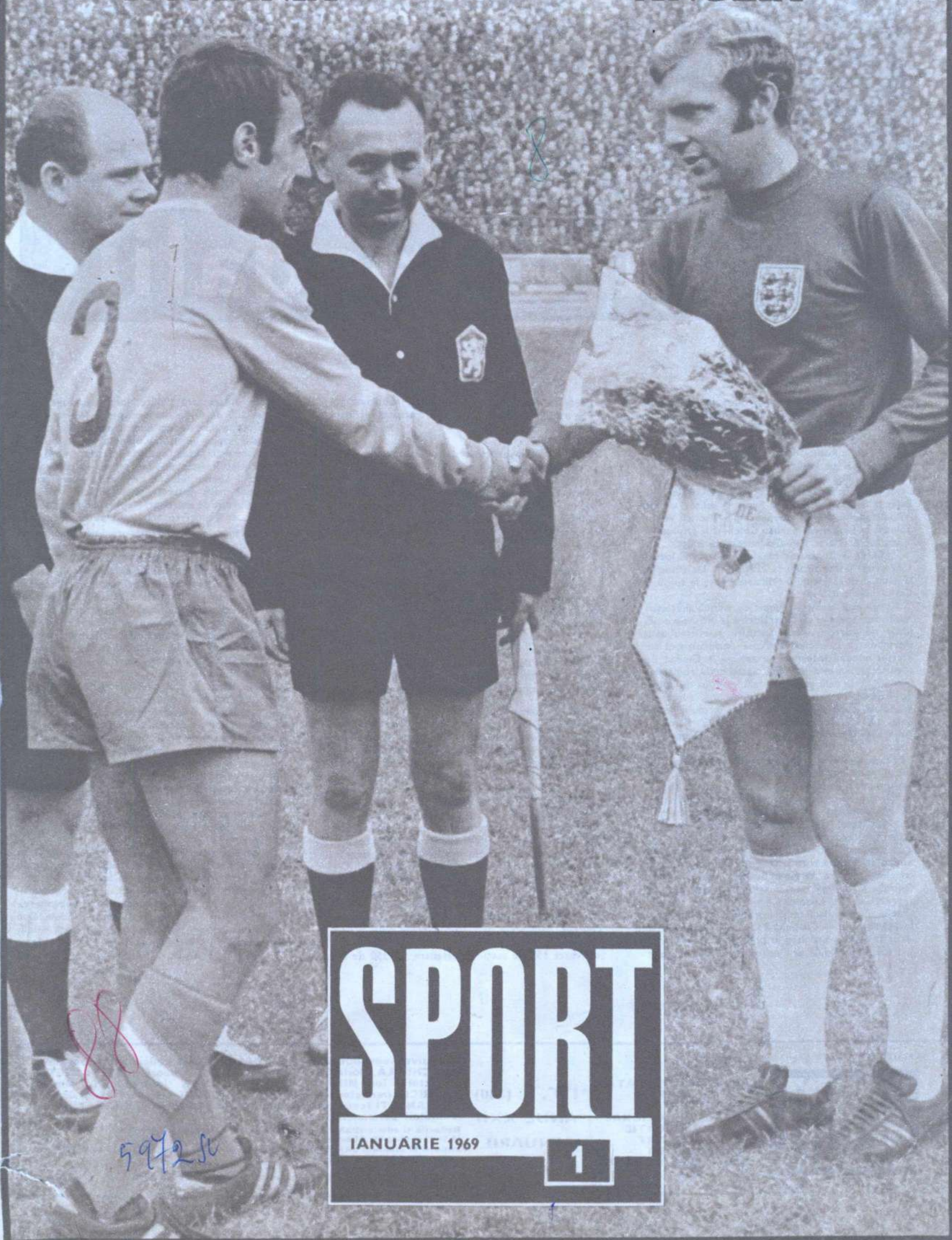

AL TREILEA, PE WEMBLEY...

ROMÂNIA

ANGLIA

SPORT
IANUĂRIE 1969 **1**

597250

ATLETISMUL ROMÂNESC fără medalii

...J.O. de la Helsinki-1952: două locuri 6 (Lia Manoliu la disc și Ioan Soeter la înălțime)...

...J.O. de la Melbourne-1956: un loc 5 (Iolanda Balas la înălțime)...

...J.O. de la Roma-1960: un loc 1 (Iolanda Balas la înălțime), un loc 3 (Lia Manoliu la disc) și un loc 5 (Zoltan Vamoș la 1 500 m)...

...J.O. de la Tokio-1964: două locuri 1 (Iolanda Balas la înălțime și Mihaela Peneș la suliță), un loc 3 (Lia Manoliu la disc), două locuri 5 (Viorica Viscopoleanu la lungime și Șerban Ciocină la triplusalt) și un loc 6 (Maria Diș-Diaconescu la suliță)...

...J.O. de la Ciudad de Mexico-1968: două locuri 1 (Viorica Viscopoleanu la lungime și Lia Manoliu la disc) și două locuri 2 (Mihaela Peneș la suliță și Ileana Silai la 800 m)...

Acesta este bilanțul olimpic de vitrină al atletismului românesc, a cărui strălucire la ultimele două jocuri ne îndreptățește să afirmăm: atletismul este disciplina cu cele mai valoroase performanțe! Iar acestei mândri interne i se adaugă la Ciudad de Mexico și una internațională: atletismul românesc feminin, prin cele patru medalii — două de aur și două de argint — a ocupat locul secund în ierarhia mondială, după cel nord-american, întrecând echipele U.R.S.S., R.F. a Germaniei, R.D.G., Poloniei, Australiei, Franței, Angliei, Ungariei, Cehoslovaciei.

La prima vedere, după ce ai trecut în revistă bilanțul olimpic, ești inclinat să crezi că, de pildă, cele patru medalii de la XIX-a ediție a Jocurilor reprezintă o aureolă a unei activități atletice, cu funcționare de ceasornic atât pe orizontală, cât și pe verticală. Ești tentat să crezi că (dacă Mihaela Peneș și Ileana Silai ar fi reușit să obțină medalii de aur, că dacă Șerban Ciocină n-ar fi suferit de «rana lui Ștefan cel Mare» tocmai când nu trebuia, adică în concurs, că dacă Virginia Bonci, Valeria Bușanu, Olimpia Cataramă n-ar fi schimbat progresul cu regresul, că dacă Leonida Caraliofloglu ar fi avut în ficat în plus, că dacă cei doi premiași de Ministerul Învățământului — Cornelia Popescu și Csaba Doza — ar fi deschis mai larg aripile) această aureolă ar fi fost și mai fidelă, ar fi reflectat aproape complet

adevăratul potențial al atletismului românesc.

La a doua vedere însă îți dispăre această înclinare în a crede că...

Și încă de ce!

Lia Manoliu a participat la cea de a cincea sa Olimpiadă pentru că a izbutit să-și învingă anii prin propriile-i forțe, în ciuda unor mari opoziții pe care le-a întâmpinat tocmai din partea federației de specialitate. Și a cucerit medalia de aur pentru că a știut să îndure în timpul aruncării discului marea suferință pe care i-a dat-o accidentul de la cotul minii drepte.

Mihaela Peneș a fost acceptată în echipa olimpică în ceasul al doisprezecelea.

Ileana Silai a intrat în vederile selecționeților numai după o muncă titanică de a reveni în atletism, dar la o valoare mondială și la o vîrstă care atrăgea multe semne de întrebare.

Într-o convorbire avută cu Mihaela Peneș, după înapoierea de la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, am reținut: «Am cucerit ce-am cucerit cu mari dificultăți. Unii dintre noi am înfruntat două Olimpiade: una la București, alta pe platoul mexican!»

Prin dificultățile de la București, Mihaela Peneș a lăsat să se înțeleagă relațiile atlet-federație, nicidecum concursuri de selecție cu participare numeroasă, la care-și depun candidatură câte 10—20 de atleți de valori sensibil egale, la fiecare probă. Aceste valori sînt sensibil egale dacă facem abstracție complet de atletismul internațional.

Federația noastră de specialitate, după ce a fost călduros felicitată pentru rezultatele de la Ciudad de Mexico, fără să se infumureze, a recunoscut public că mai are încă multe de făcut. Atleții seniori, cu excepția citorva, pe care-i numeri pe degete, au o cotă foarte scăzută pe plan internațional. Din cei 8 000 de practicanți pe care-i are în evidență federația, nici un sfert nu au șanse ca numele lor să vadă vreodată lumina tiparului, afară de cazul că e vorba de acte nesportive de gravitate deosebită. Desigur, dacă acest sfert l-am extrage dintr-o cifră de 80 000, cu totul altfel am privi raportul. În țară activează 150 de secții de atletism, cu 350 de an-

trenori, dintre care 170 cu normă întreagă. În aproape 100 de orașe din cele peste 180 nu există nici o secție de atletism cu antrenori salariați.

Așadar, opus bilanțului olimpic se află bilanțul intern, care ar putea fi exprimat astfel: numărului mic de atleți îi corespunde un număr mare de atleți mediocri; numărului mic de secții îi corespunde un număr mare de secții cu activitate mediocră; numărului mic de antrenori îi corespunde un număr mare de antrenori cu activitate puțin roditoare.

În țară funcționează o serie întreagă de școli sportive și licee cu program de educație fizică. La prima vedere, s-ar părea că în aceste școli sînt primiți cei mai buni atleți din celelalte școli, pentru perfecționare. Realitatea este cu totul alta. La aceste școli nu vin cei mai buni atleți, ci aceia pe care profesorii îi recrutează cu prilejul unor concursuri de selecție la care participă școlarii aproape total nevizați din punct de vedere athletic. Acești profesori sînt nevoiți să închidă un ochi și să-i legitimizeze pentru școlile sportive chiar și pe acei asupra cărora au certitudinea că nu vor avea nicicînd ceva comun cu performanța. Ei sînt nevoiți să facă această concesie în dauna calității, deoarece unul din criteriile prin care își justifică salariile este cantitatea, numărul sportivilor pe care îi au în pregătire. În felul acesta, procesul de perfecționare trebuie să treacă pe plan secundar, primind cel de inițiere. Desigur, nu avem în vedere excepțiile.

În țară există și cluburi universitare, cu secții de atletism. La intrarea în facultate, însă, marea majoritate a celor admiși la examene nu știu să alerge, să arunce, să sară. Mulți dintre ei aleg să se alerge pentru prima dată în viață suta de metri după ce au devenit studenți.

Se pare că atletismul nu se bucură de atenție în școlile generale în licee și, implicit, în institutele de învățămînt superior. Ministerul Învățămîntului, în colaborare cu C.N.E.F.S. și U.T.C., a elaborat multe instrucțiuni pentru introducerea și dezvoltarea atletismului în învățămîntul de toate gradele. Dar aceste instrucțiuni nu prind viață sau, dacă prind, viața abia pîlpîie. Nimeni nu este tras la răspundere.

În fața acestei situații, nici nu mai este de mirare că

PROLETARI DIN TOATE TĂRIILE, UNIȚIVĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 1 (240)
ANUL XXII
IANUARIE

1969

Colectivul redacțional: Dimitrie CALLINACHI (redactor responsabil); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHİ (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehoredactor); Gheorghe RANETTI (corector); Nicolae MARĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 98, București-2, Sectorul 1. Telefone: 11-81-13 și 11-10-06. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 26 de lei; 1 an — 46 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

43 006

un atlet mare performer învață geografia continentelor întâi practic, prin deplasări, și numai după aceea din carte, pe bănci școlii sorale. Și tot așa, nu mai este de mirare când un student în medicină, capabil să-ți explice cu dezinvoltură sensul dictonului mens sana in corpore sano, își scapă greutatea pe picior. Iolanda Balaș, pe când nu era încă studentă la I.E.F.S., a fost invitată la o oră de educație fizică din cadrul unei facultăți bucureștene. (A fost invitată să le vorbească studenților despre atletismul în S.U.A., unde ea a făcut o vizită de documentare timp de două luni, despre atleții faimoși din universitățile americane, și să conducă ora, asistată de profesor). La săritura în lungime (!), un student abia a reușit să fie măsurat cu 1,91 m, cifră care reprezintă recordul mondial la săritura în înălțime, care-i aparține Iolande Balaș. Situația a creat o foarte bună dispoziție în rindul celor prezenți.

Atmosfera cenușie care caracterizează atletismul românesc fără medalii se pare că are și alte cauze. Atletismul de valoare nu este suficient popularizat, iar atletismul anonim nu este ajutat corespunzător. În aceste sensuri, noi am sugera federației de specialitate unele căi. Și anume:

a) calendar bogat pentru fiecare atlet de valoare, pentru a i se asigura astfel un contact cât mai des cu adversari de primă mână;

b) organizarea în țară, săptăminal, de concursuri atletice la maximum trei probe, înainte, în pauza și după meciurile de fotbal; la unele concursuri să fie invitați atleți străini de valoare;

c) amenajarea de piste de tartan românesc în toate orașele cu tradiție în atletism (București, Cluj, Timișoara, Oradea, Brașov, Sibiu, Roman, Constanța, Tîrgu Mureș, Craiova ș.a.);

d) obligativitatea pentru fiecare organizator de a avea recuzită proprie (obstacole, rulete, cronometre, anemometru, tablele de afișaj etc.);

e) obligativitatea pentru fiecare arbitru de a purta uniforma și ecusonul indicate de federație, la toate concursurile atletice, indiferent de rangul lor, în vederea unei propagande eficiente;

f) organizarea de concursuri atletice în nocturnă, pe timpul verii;

g) amenajarea de săli în principalele centre atletice din țară, prin folosirea unor proiecte ieftine, din materiale prefabricate, pentru asigurarea unei continuități în pregătirea tehnică specifică;

h) control anti-doping la toate concursurile mari, de seniori și juniori;

i) dotarea secțiilor puternice din țară cu materiale de cea mai bună calitate (discuri, sulițe, prăjini, ciocane, pantofi cu cuie);

j) organizarea de tabere de iarnă și de vară numai pentru atleții juniori de valoare;

k) stimularea în principal a recordurilor de seniori, pentru a fi ocrotiți astfel atleții juniori de suprasolicitări;

l) renunțarea la orice fel de întrecere de amploare care nu rentează nici financiar, nici athletic (de pildă, campionatul divizionar în forma lui actuală);

m) axarea bugetelor pe persoane numite, nu pe grup, pe masă;

n) renunțarea la planificările absurde, prin care antrenorul trebuie să prevadă cîte genuflexiuni va face la ora 16,45 peste 230 de zile, fiecare din atleții săi;

o) combaterea forțării atleților pentru obținerea de rezultate bune în primăvară (metodă folosită pentru asigurarea de deplasări în străinătate și care duce la stoarcerea atletului, acesta devenind inapt pentru concursurile din toamnă);

p) pretenții moderate în materie de performanțe înalte la școlile sportive.

(Mulți atleți juniori îi întrec în performanțe pe cei seniori, iar când ajung seniori, de regulă, își încheie cariera de performer);

r) federația să editeze lunar un buletin informativ și metodic, pe care să-l pună la îndemina atleților, antrenorilor și arbitrilor.

Am intrat în a XX-a Olimpiadă, al cărei finis va avea loc în august, este patru ani, în 1972, la München. Ne exprimăm speranța că după împărțirea medaliiilor de acolo, diferența între cele două fețe ale atletismului românesc — cu și fără medalii — va fi considerabil diminuată.

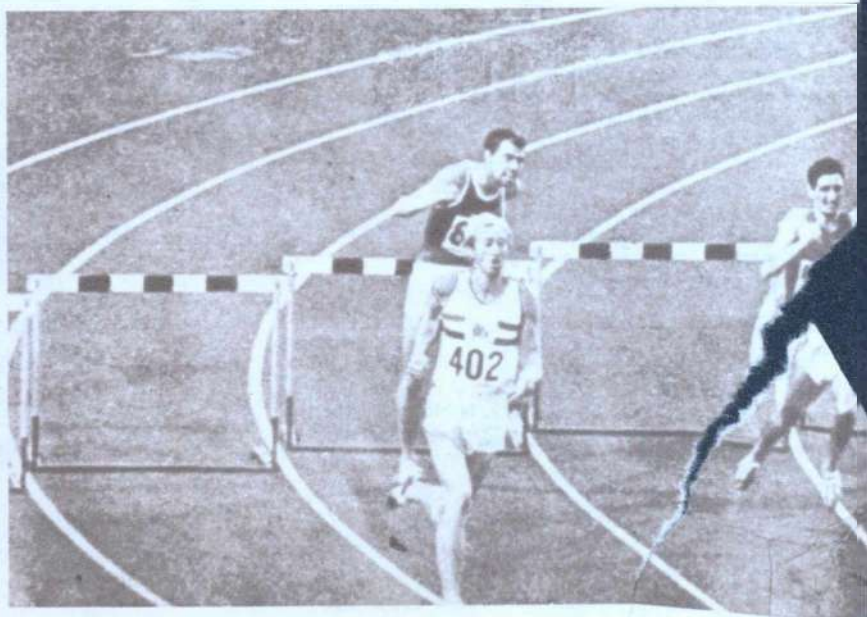
Antrenorul emerit Ioan Soeter ne-a făcut o vizită la redacție. Convorbirea a durat puțin, cam atât cât i-a fost necesar kenyanului Keino să stabilească un nou record olimpic la Ciudad de Mexico, pe distanța de 1 500 m (3 : 34,9). Ar fi fost de preferat, pentru discuția noastră, timpul celuiilalt kenyan — Temu, cu care a cucerit medalia de aur la 10 000 m, chiar dacă «cifra» sa — 29 : 27,4 — reprezintă în condițiile unui stadion aflat la mică altitudine o... aurea mediocritas. Dar interlocutorul nostru era într-o foarte scurtă escală bucureșteană, de care am încercat să profităm...

Rep.: Prima noutate a Olimpiadei mexicane a fost cunoscută cu cel puțin patru ani înaintea aprinderii oficiale a flăcării pe Stadion Universitar: altitudinea mare — 2 300 m — va fi cel mai rezistent scut al recordurilor olimpice și mondiale în probele atletice al căror efort specific depășește două minute. Și totuși, la 1 500 m s-a înregistrat o surpriză, din acest punct de vedere. Ce explicație îi dai?

Ioan Soeter: În cei trei ani premergători Jocurilor Olimpice la Ciudad de Mexico au fost organizate săptămâni preolimpice, cu scop experimental și... profetic. Dar iată că atunci când a fost vorba de antrenamente, chiar necontrolate cu cele mai moderne aparate, dar efectuate la mare altitudine, profețiile au început să se clatine. Atleții kenyanii s-au antrenat în țara lor, la o altitudine superioară celei din Mexic, și au dovedit prin Keino că un record stabilit la nivelul mării poate fi doborât și în apropierea zăpezilor veșnice. Condiția? O pregătire titanică. Desigur, această afirmație nu se referă și dincolo de zona celor două mii de metri sau a celor 4 minute de efort. Asta a făcut — altitudinea mexicană — ca probele de fond — 5 000 m, 10 000 m, maratonul (după mine, probele de marș n-ar trebui să fie incluse în... programa analitică a atletismului, întrucât nu cuprind nimic din ceea ce caracterizează sportul rege, adică nici alergări, nici aruncări, nici sărituri), să rămână în urmă cu două olimpiade, cu opt ani. Redresarea alergărilor de fond, sub aspectul cifrelor, al recordurilor olimpice și mondiale, se va produce în următorii ani și va culmina, sint sigur, la Jocurile din 1972 de la München. Atunci, în centrul atenției nu vor

- 1 Finala la 100 m: Hines — 9,9; Miller — 10,0; Greene — 10,0; Montes — 10,1; Bambuck — 10,1; Pender — 10,1; Jerome — 10,1; Ravelomanantsoa — 10,2.
- 2 Alfred Oerter — campion olimpic de disc la ultimele patru Jocuri.
- 3 Finala la 400 m g: Hemery (402), câștigătorul — 49,1
- 4 Finala la 200 m: Smith (307) câștigă medalia de aur — 19,8
- 5 Fosbury — campionul olimpic la săritura în înălțime — 2,24 m
- 6 Wolde, câștigătorul maratonului — 2.20 : 26,4

2 3

nostru cu IOAN SOETER despre ATLETISMUL MONDIAL

mai sta, ca la Ciudad de Mexico, numai medaliile, ci și recordurile. S-ar putea ca diferențele între recordurile de la Tokio-1964 și cele de la München-1972 să fie apreciabile. Precizez, însă, aceste diferențe se vor datora exclusiv energiilor consumate la altitudine joasă.

Păcat de australianul Ron Clarke! În atletism nu figurează nici o probă mai lungă decât maratonul. Dacă, de pildă, la München s-ar alerga și pe distanța de 60 de kilometri, poate că deținătorul atîtor recorduri mondiale în probele de fond ar putea să adauge excepționalei sale colecții și o medalie de aur.

Rep.: Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico au favorizat, totuși, o ploaie de recorduri olimpice și mondiale, la alergările pe distanțe scurte și la sărituri. Tartanul? Tehnica? Calitățile?

I.S.: Tartanul a jucat un rol imens în obținerea recordurilor în probele de alergări și la sărituri. Cu toate acestea, după părerea mea, la Ciudad de Mexico, Jocurile Olimpice nu au fost ale tartanului, deși acest material este ideal în special la 400 m garduri, ajutînd menținerea ritmului pe toată distanța, deși la lungime bărbați și femei, la sprint și ștafeta bărbați și femei au fost înregistrate recorduri mondiale. Nu au fost nici Jocuri ale tehnicii. Voi da cîteva exemple: Viorica Viscopoleanu, Biwott, Fosbury, Beamon nu au fost nici pe departe cei mai tehnici în probele lor. Viorica mai are încă multe de făcut pînă să ajungă la o tehnică desăvîrșită; kenyanul Biwott — campion olimpic la 3000 m obstacole, nord-americanii Fosbury — la înălțime, și Beamon — la lungime, nici pe departe nu pot face obiectul unor kinograme, pe care studiindu-le să ajungi campion olimpic și recordman mondial, dacă, bineînțeles, ai calități superioare. Judecîndu-l după tehnica cu care trece obstacolele, pe Biwott nici nu l-ai accepta la un concurs de selecție. Stilul de trecere a ștachetei folosit de Fosbury va rezista exact atît cît va rezista pe stadion și autorul său. Bob Beamon, autorul aceluia fantastic 8,90 m la lungime, performanță pe care specialiștii în materie nu o puteau accepta nici peste 10 ani, își ia elanul, iar în apropierea pragului de bătaie încă nu știe cu ce picior se va autocatapulta. Se poate spune că este ambidextru. Chiar așa este. Dar la această cucerire el nu a ajuns prin mijlocirea tehnicii, a tehnicii desăvîrșite. La Ciudad de Mexico au fost Jocurile Olimpice ale calităților,

ale calităților ajunse, prin pregătire, la nivel optim. Aici se poate vorbi de influența favorabilă pe care a jucat-o altitudinea mare: atît de tare i-au speriat pe atleți profesioniști de tot felul, profesorii sumbre ale multor specialiști, încît s-au pus pe treabă. Și au lucrat atît de mult pentru a para amenințarea aerului rarefiat, încît au devenit... campioni olimpici și chiar recordmani mondiali (unii). Înaintea concursului, Viorica Viscopoleanu a realizat numai recorduri la probele de control: la aruncări, la haltere, la sărituri de pe loc etc. Cifrele atestau o formă excelentă, iar această formă excelentă a făcut mai mult decît o tehnică excelentă. Nu trebuie însă trasă o concluzie greșită: că tehnica nu mai trebuie să stea pe primul plan al preocupărilor. Dimpotrivă, atunci cînd tehnicii desăvîrșite îi va corespunde și o pregătire a calităților fizice, și o forță de concurs la același nivel superior, cifrele uluitoare nu vor întârzia să apară. Mă gîndesc că Beamon, dacă ar fi fost și un tehnician desăvîrșit, recordul mondial ar fi ajuns dincolo de 9 metri la lungime bărbați, iar la lungime femei — dincolo de 7 metri, dacă Viorica nu ar mai fi avut nevoie de unele retușuri la tehnică.

Rep.: Cum îți explici performanța lui Alfred Oerter? Deși nu era favorit, el a reușit să cucerească la a patra sa participare a... patra medalie olimpică de aur.

I.S.: Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico nu au fost trase la șablon. Oerter este un tehnician desăvîrșit și posesorul unei remarcabile puteri de luptă. Nu se inhibă, nu-l copleșește importanța întrecerii. Este o calitate extrem de rară la atleții albi și foarte frecventă la cei de culoare. Atleții negri sînt de o decontractare de necrezut. Îi pui în priză, îi scoți din priză. Desigur, nu știu dacă s-ar mai putea vorbi de aceeași decontractare dacă proba ar face parte din categoria acelor care presupun foarte multă tehnică. În cazul acesta, pe lângă răspunderea pe care o creează concursul, pe umerii atletului mai apasă și greutatea răspunderii unei tehnici cît mai aproape de desăvîrșire. Această ambianță favorizează inhibiția. Lia Manoliu, de data asta, a trecut cu un succes de... aur cel de-al cincilea ei examen olimpic.

Rep.: Care au fost noutățile din domeniul științific?

I.S.: Știința a fost prezentă aproape 100%, începînd cu tartanul. Dar toate progresele științei pălesc atunci cînd i se cere să explice dacă stilul Fosbury a intrat în patrimoniul cuceririlor sau în acela al curiozităților atletismului mondial. După părerea mea, toate marile progrese ale științei (în calitatea ei de invitată pe stadionul de atletism) se referă în principal la materiale, echipament, aparaturi, și, în secundar, ca să fiu îngăduitor, la mișcare.

Rep.: Deci, în rezumat, noutățile de la Ciudad de Mexico și cele viitoare de la München?...

I.S.: La Ciudad de Mexico au tronat, ca nici o dată, calitățile. Tehnicii i-a fost dată o coroană de argint. La München, cred, calitățile vor trebui să facă loc pe tron și tehnicii. Pronosticurile mele? Recorduri mondiale — ploaie, care vor fi doborîte încă din acest an, 1969. Pregătirile pentru Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, prin duritatea lor, au impus atletismului mondial o inerție dinamică a progreselor la un regim de viteză deosebit de crescut. Importanța dezvoltării calităților fizice printr-o pregătire masivă — aceasta este marea noutate pe care, în ultimă instanță, ca și în primă instanță, am constatat-o la Ciudad de Mexico. Dar, trebuie lichidate toate restanțele din domeniul tehnicii!

Așadar, noutățile de la Ciudad de Mexico nu se referă la nimic savant. Să fie cizelată tehnica și dezvoltate la maximum calitățile!

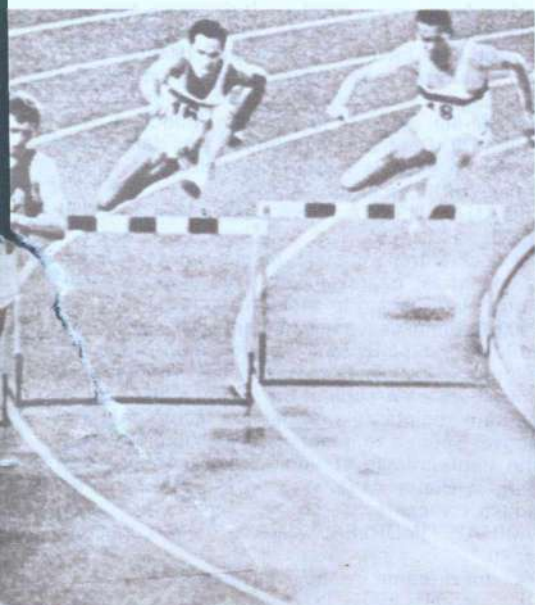
4

5

6

O dată cu zorile, un zgomot vesel ca de torent se făcea auzit mai întâi la etaj, în camerele fetelor. Vioi, se rostogolea pe scări, până la parter și, biruitor în lupta cu morcânosul somn, își amplifică sonoritățile în camerele băieților. De aici corul risetelor izbucnea triumfător. Impinzea culoarele vîlelor pînă în cele mai ascunse unghere evadînd printre brazii și vilele de pe Furnica. Urca voinicește spre Cota 1400 sau pornea să înveselească potecile dinspre «Peleaș». Pretutindeni, în Sinaia, prezența elevilor veniți să-și petreacă vacanța de iarnă s-a făcut simțită. Ca să nu le strice cheful, frumoasa stațiune și-a îmbrăcat (sus, spre Cotă) străiele sărbătorești de un alb imaculat. Soarele a răpus și el perdeaua de nori și cu razele-i aurii a prins să scalde pantele de schi, pîrțile de săniuș.

La Sinaia, zarva și veselia stîrnite în vilele de pe Furnica aveau drept autori speranțele atletismului, baschetului, caiacului și canoiei, canotajului academic (127 de fete și băieți), reprezentanții Clubului Sportiv Școlar din București, veniți aici să-și petreacă vacanța de iarnă. În aceeași atmosferă entuziastă a petrecut clipe de neuitat, în stațiunea vecină, Bușteni, un alt grup (180 de tineri și tinere) aparținînd aceluiași Club școlar bucureștean, cuprinzînd secțiile de box, scrimă, gimnastică, tir, volei, handbal, inot și polo.

Regretăm că reportajul nostru nu a putut cuprinde aspecte de la ambele tabere ale respectivului Club, cum regretăm sincer că nu am putut fi prezenți pretutindeni, în frumoasele noastre stațiuni, unde mii și mii de elevi, întocmai celor cîțiva de la Sinaia și Bușteni au venit nesățioși să înmagazineze noi rezerve de energii, de forțe și sănătate, pentru continua îmbogățire și luminare a minții și oțelire a organismului.

Să revenim deci la Sinaia, printre elevii lui nea Fane Ionescu, profesorul dispecer și în mijlocul ajutoarelor sale — profesorii Luci Gănescu, Petrica Pop, Elena Samungi, Gh. Gheorghiu, Gh. Cojocaru, Alexa Techirdalian. Atmosfera de lucru? Am creionat-o în cîteva cuvinte la începutul acestor rînduri. Pentru o mai completă edificare, socotim că nu este lipsit de interes să dăm cuvîntul cîtorva elevi, care, la solicitarea noastră, ne-au pus bucuroși la dispoziție jurnalele lor cu însemnări din zilele de tabără.

BACANU ADRIANA, elevă anul III la Liceul Economic nr. 3, componentă a secției de canotaj academic.

«...dimineața, la înviorare, alergăm puțin, apoi facem cîteva exerciții de mobilitate. După masa de dimineață participăm la antrenamentul din care nu lipsesc genflexiunile, flotările și o gamă întreagă de alte exerciții complexe. Al doilea antrenament, mai scurt, îl facem după orele de odihnă de după amiază, iar seara ne echipăm pentru cei de al treilea și ultim antrenament al zilei: dansul.

...dacă m-ar întreba cineva ce mi-a plăcut mai mult în tabără, aș fi pusă în incurcătură, intrucît fiecare clipă petrecută într-o ambianță plăcută și într-un peisaj magnific ne-a adus buna dispoziție, dăruindu-ne clipe de neuitat.

PETRE VINTILEANU (secția de atletism), clasa a XII-a A, liceul nr. 6 București.

odată cu z

Tare-i greu pe scurtătură...

«...sînt mulțumit de felul în care am fost cazați, de dozajul antrenamentelor (se ține seama că sîntem totuși în vacanță), de frumoasele noastre excursii, de serile de dans. Aici, în tabără, am avut timp să meditez. Pentru anul 1969 îmi propun să lucrez mai conștiincios decît am făcut-o pînă acum. Doresc să trec granița celor 40 m la disc. M-am gîndit și la J.O. din München, din anul 1972. Pentru aceste Jocuri îmi dau, însă, seama că șansele mele de participare sînt minime. Voi încerca, totuși...»

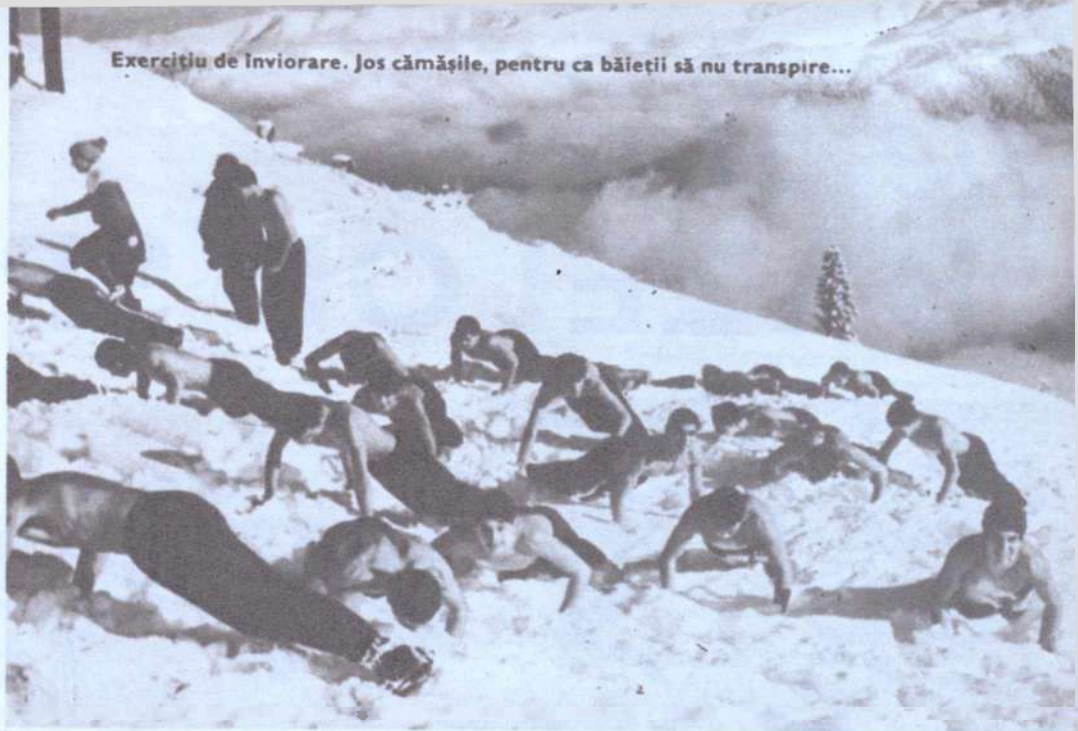
IOANA CUȘUȚĂ, elevă clasa a IX-a A liceul nr. 32.

«...aici antrenamentele mi se par frumoase, de foc aride, poate și pentru că o mare parte dintre ele le facem în excursii. Am fost la Cota 1400. Drumul, deși anevoios (am urcat pe scurtături), mi s-a părut ușor, intrucît eram împărțit în grupuri vesele. Excursia a fost frumoasă și sînt sigură că a suplinit cu succes chiar și cea mai tare ședință de antrenament făcută de mine cîndva. Sper că vom mai pleca și în alte excursii prin împrejurimile stațiunii Sinaia. Aș vrea să merg la Piatra Arsă. Așa mi s-a promis. Frumoasă e vacanța...»

MIHAI ȚIMURLEA, clasa a IX-a D, liceul nr. 40.

«...am o foame de lup. Mîncarea este bună și consistentă și totuși, la o oră jumătate sau două, după fiecare masă, îmi este iarăși foame. Aerul

orile...

Exercițiu de înviore. Jos cămășile, pentru ca băieții să nu transpire...

Fiăcili antrenorului Gh. Cojocaru — mândria Clubului Sportiv Școlar — pozează. Și ce dacă-i iarnă!

din Sinaia este miraculos. Aici trebuia eu să vin când eram mai mic...

...excursiile din jurul orașului mi-au lăsat o impresie dintre cele mai frumoase. Toate gândurile ne sînt optimiste. Ieri am vorbit serios cu colegul meu, Gh. Florian, elev în clasa a IX-a C la liceul nr. 25, și ne-am propus să facem totul ca anul 1969 să ne aducă titlul de campioni la juniori mici, la canotaj.»

DOINA CIUCĂ, elevă în clasa a XI-a A liceul nr. 36.

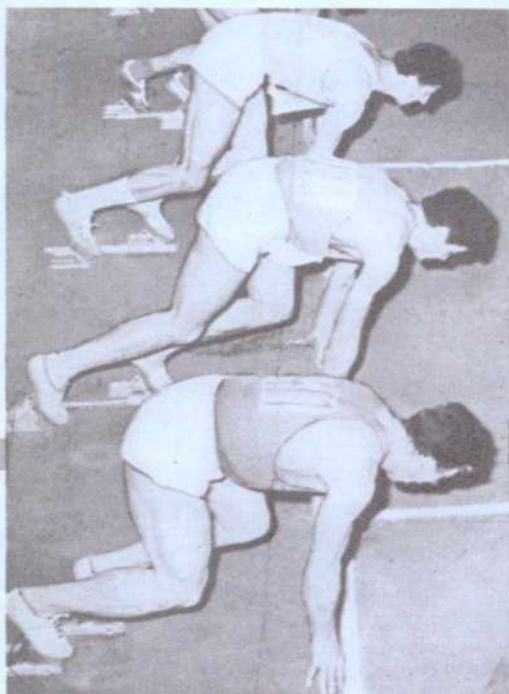
«...am analizat cu toată seriozitatea, împreună cu colegile mele de echipă Doina Basamac și Mioara Marin, situația sporturilor în general. Concluzia discuțiilor — care ne-a făcut să ne culcăm abia după ora 12 noaptea — ne-a liniștit pe deplin. Tot baschetul este cea mai frumoasă disciplină din cîte se cunosc. Păcat că aici, în tabără, sîntem doar trei baschetbaliste. Am fi organizat niște jocuri teribile! Dar nu-î nimic. Degeaba tot nu stăm. Excursia de ieri a fost ca un parfum bun. Mai facem și antrenamente. Antrenamente tari, să nu care cumva să ne reproșeze antrenorul nostru, profesorul Roli Manea, că am pierdut vacanța degeaba. În 1969, trebuie să cîștigăm campionatul diviziei B, ca să putem promova în A...»

G. ȘTEFĂNESCU
Foto P. ROMOȘAN

Atleții urcă Furnica în felul lor. Așa-i la antrenament, și le place...

pe harta BAZELOR SPORTIVE

Noul stadion din Brașov cu o capacitate de 30 000 de locuri

Anul 1968 a îmbogățit inventarul bazelor sportive în numeroase orașe din țară, el reprezentând totodată anul în care a fost pusă piatra de temelie a unor noi, moderne și mai ales numeroase obiective ce vor fi date tineretului spre folosință, fie în cursul acestui an, fie în anii imediat următori.

Galății, acest bătrîn oraș dunărean, dar și cel mai tînăr și mai viguros centru siderurgic din țară, vor avea la finele anului 1970 o bază materială demnă de harnicii furnaliști, laminoriști și constructori de nave. Anul trecut au fost inaugurate aici o sală de box și una de gimnastică, fiecare din ele fiind utilată cu cea mai modernă aparatură pentru pregătirea sportivilor. Și tot anul trecut au început lucrările la marele Complex sportiv care va cuprinde o sală de sport, cu tribune pentru 2 000 de spectatori, un bazin olimpic, descoperit, o popicărie, cu 4 piste și un patinoar artificial, descoperit.

Realizarea patinoarului poate că va reînnoa firul unei vechi tradiții sportive a acestor meleaguri și anume aceea a jocului de hochei, cîndva mult apreciat și răsfățat de localnici. Dar, atenție! Forurile locale, în ale căror preocupări stă înălțarea bazelor sportive amintite ar fi de dorit să dea dovadă de mai multă operativitate în in-

deplinirea obligațiilor asumate. Sălile de box și de gimnastică au fost începute în anul 1966 și trebuiau predate beneficiarului în vara anului 1967. Pentru ca sportivii să poată intra în ele, a trebuit să mai treacă, însă, un an. Amintim această nedorită întârziere ca să... reamintim constructorilor că patinoarul artificial urmează să fie gata chiar în acest an. Deci...

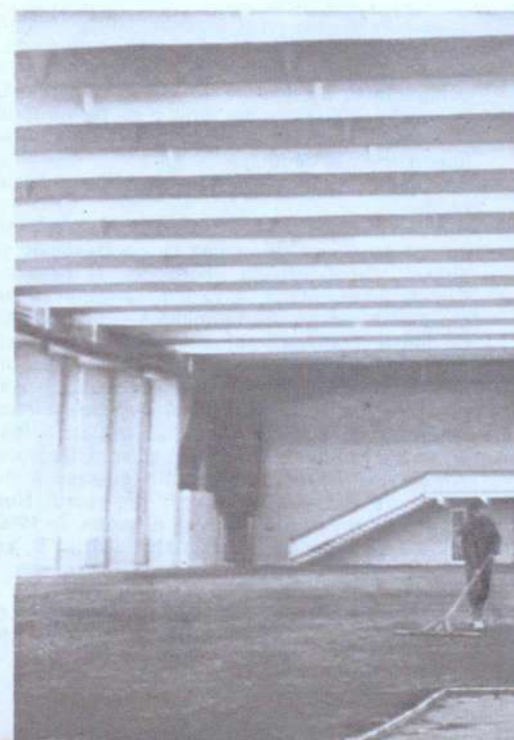
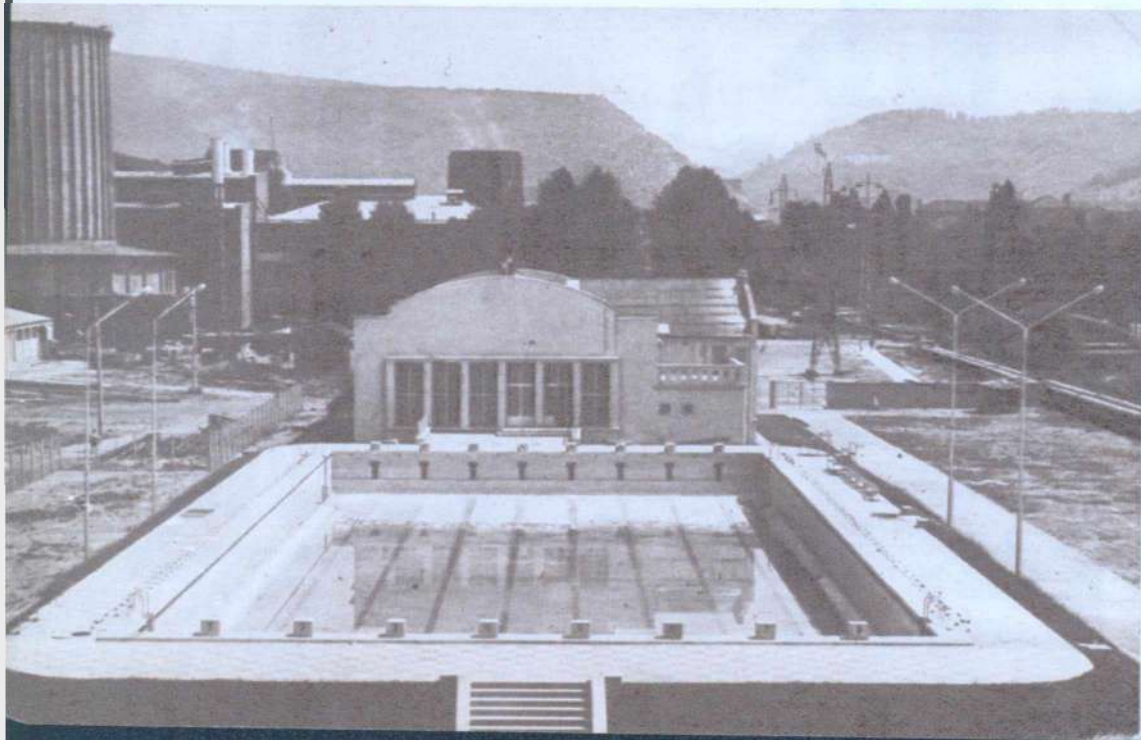
Anul trecut și-au văzut visul împlinit și reșițenii. Aici, la Reșița, exista un bazin acoperit, de toată mindrețea, dar nici unul descoperit, în care numeroșii înotători să-și poată desăvîrși pregătirea în lunile de vară. Acum, cu un bazin acoperit și altul descoperit, tactumul este complet, iar elevii neobositului antrenor Schuster își vor îmbunătăți și mai substanțial performanțele care, trebuie să recunoaștem, nu au fost de neglijat nici în condițiile materiale mai vitrege avute de ei pînă nu demult.

Bucureștiul s-a înnoit anul trecut cu o sală de atletism, construită în imediata vecinătate a patinoarului 23 August. Sala are o lungime de 72 m și se poate înscrie în ea o pistă circulară de 150 m. Este un dar făcut atleților. Un dar cum nu se poate mai frumos. Lingă sala de atletism pot fi văzute două splendide bazine acoperite, în construcție: unul olimpic, pentru înot, iar celăl-

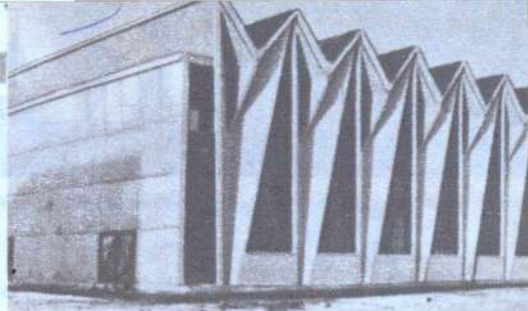

Bazinul descoperit din Reșița, dat în folosință în vara anului 1968, va permite realizarea unor performanțe și mai ridicate din partea tineretului reșițean.

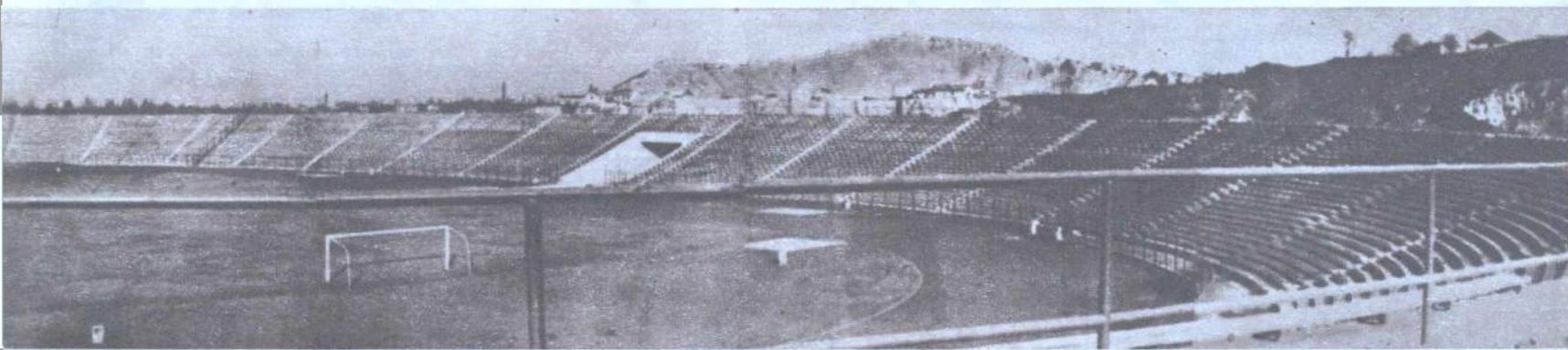
Sala Floreasca II are acum o rivală: cocheta sală de tîm construită în imediata vecinătate a patinoarului 23 August.

ROMÂNESȚI

Frumoasa sală de sport dată în folosință în orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

lalt pentru săritori, dotat cu trambuline și o platformă construită după cele mai moderne cerințe. Ambele bazine urmează să fie date în folosință la sfârșitul acestui an și faptul este realizabil dacă Trustul 1 Construcții va încerca să recupereze unele nedorite rămăneri în urmă. Același lucru îl cerem și întreprinderii de Construcții și reparații nr. 9, de pe lângă Consiliul popular al Municipiului București, care avea obligația să dea în folosință încă de la finele anului trecut sălile de box, scrimă și tenis de masă, din parcul sportiv Progresul, de pe strada Dr. Stalcovici.

Anul acesta sperăm să putem viziona jocuri de volei, de baschet sau handbal, în condiții optime și la Pitești. Aici este în construcție o frumoasă sală cu tribune pentru 1 000 de spectatori. Am spus sperăm, întrucât Trustul de Construcții din cadrul Consiliului popular județean Argeș desfășoară lucrările într-un ritm care nu poate face cinste nici unui atlet având categoria a III-a de clasificare.

În cartierul Bartolomeu din Brașov, în imediata vecinătate a șoselei care leagă orașul de sub Tîmpa cu Făgărașul, au fost terminate — în ultimele zile ale anului 1968 — lucrările la unul dintre cele mai așteptate baze sportive din acest important centru industrial și turistic al țării:

Stadionul Municipal, cu o capacitate de 30 000 de locuri. Marele stadion este dotat cu absolut toate anexele care-i pot conferi titlul de stadion ultramodern. Are cabine speciale pentru camerele de luat vederi ale televiziunii, cabine pentru radioreporterii, cabine prevăzute cu telefoane pentru ziariști.

În următorii ani, organele locale intenționează să înalțe în aceeași zonă o sală cu tribune pentru 3 000 de spectatori, două bazine olimpice (dintre care unul acoperit), și să amenajeze terenuri de volei, baschet, handbal, tenis etc. etc. Deci, un complex sportiv care va veni să rivalizeze cu modernul complex 23 August din București.

După cinci ani de tergiversări, în sfârșit, anul trecut a început construcția sălii de sport din Timișoara. Amplasată în imediata apropiere a noului stadion, sala va avea o tribună pe o singură latură, pentru 2 100 de spectatori. Soluția cu tribuna pe o singură latură a fost adoptată întrucât, astfel, această importantă sală va putea găzdui și unele spectacole, conferințe etc.

Din punct de vedere arhitectonic, sala de sport din Timișoara prezintă unele noutăți. Ea va avea primul acoperiș metalic tridimensional din țară, realizat din țeavă sudată. Proiectul originalului acoperiș a fost alcătuit sub directă conducere

a profesorului Dan Mateescu, același care a semnat proiectul marii cupole refăcute a pavilionului Expoziției din București.

Al doilea acoperiș care va fi înălțat pe aceleași principii se va realiza la una din clădirile hidrocentralei de la Porțile de Fier. Acest gen de acoperiș prezintă numeroase avantaje.

Anul trecut au mai început lucrările de construcții și la sala de sport din Ploiești, cu tribune pentru 2 000 de spectatori; la bazinul acoperit (de 25 m) din Brăila; la sala de sport din Călărași etc. etc. În acest an urmează să se deschidă noi șantiere pentru realizarea unor obiective dintre cele mai importante. Vom aminti doar despre sala de sport cu tribune pentru 2 000 de spectatori care se va construi la Iași, de patinoarul artificial din Suceava și — ceea ce este mai important — acum, în acest an, se va definitiva documentația în vederea începerii lucrărilor la Sala Sporturilor din București, cu tribune pentru 12 000 de spectatori.

G. ȘTEFĂNESCU

Așa va arăta sala de sport din Timișoara. Este macheta pe care constructorii vor încerca s-o traducă la cotele de proiectare.

RAPID își așteaptă

ION IONESCU

O, TEMPORA...

RAPID - PETROLUL 4-0

MIHAI IONESCU

Da. Își așteaptă «vrăjitorul». Și nu pentru a-l ruga să-i descinte cele 13 puncte. Nu. Nici vorbă.

Totuși, cele 13 puncte sînt o realitate.

Ce înseamnă, pînă la urmă, aceste (numai) 13 puncte ale returului?

Suporterii fanatici ai feroviarilor sînt împăcați cu gîndul: «Dacă Steaua are 13, atunci...»

Cel neconsolat și o altă formulă: «Cu Dan, cele 13 ar fi fost 15... Cu Puiu Ionescu s-ar mai fi adunat 2... Iar cu «Nichi» am mai fi strîns încă 4 și am fi fost numai la un punct de U.T.A.»

Să lăsăm, însă, visurile suporterilor și să judecăm la rece.

Astăzi, Rapid reprezintă, în primul rînd, REFLUXUL firesc după titlu, iar în al doilea rînd e, fără îndoială, o echipă privată de rațiunea sa de a fi, adică de Dan + Ionescu + Dumitriu.

Ce a făcut atunci Rapidul? A încercat să uite. A încercat să se zbată. A schimbat și antrenorii...

Pînă la urmă a adunat 13 puncte.

Jocul? Seamănă foarte puțin cu cel de anul trecut. De ce?

Pentru că lipsește «vrăjitorul».

Lipsa lui Dan a fost suplinită — să zicem. Lipsa lui Puiu Ionescu s-a mai atenuat — să presupunem. În schimb, lipsa lui Nichi Dumitriu continuă să fie, cum spun giuleștenii, «mortală»...

Rapid a depins deseori, în cariera sa, de cite un jucător care «a dat tonul».

Un jucător care, dacă vrei, a făcut și multe lucruri «neserioase» — cum se spune în manuale. Dar Rapid a avut întotdeauna nevoie de un asemenea «zurbagiu» care să pună poze între degetele tuturor celorlalți jucători și împratec pe tălpile deseori bătătorite de rutină.

Și Rapid a avut întotdeauna «noroc» de cite un zurbagiu cu... geniu. Acum 40 de ani, el s-a numit Atila. Acum 30 de ani a fost rîndul lui Bogdan. Acum 10 ani s-a prezentat Titus Ozon. Astăzi el este (chiar dacă nu este în clipa de față) — Dumitriu.

Sigur că Rapid a încercat să astupe în ultimul timp marile găuri care i-au perforat cazanul și așa uzat de prea mulți cărbuni. Sigur că Anghelescu este un tînr de viitor. Sigur că Dumitriu are o gîndire tactică foarte interesantă pentru cei 19 ani ai săi.

Și totuși, în jocul Rapidului din toamna 1968 a lipsit acea rupere de ritm care a ingenunchiat deseori echipe evident mai puternice. A lipsit, cu alte cuvinte, «Vrăjitorul» care rostește pe neașteptate acel allez — hop! capabil să răsucească un front de stac și să pună pe picior greșit o apărare bine organizată.

Rapid își așteaptă, deci, «vrăjitorul». Și nu atît pentru faptil că Nichi Dumitriu ar reprezenta ultima soluție de relansare. Rapid își așteaptă «vrăjitorul» pentru un motiv mult mai important decît contabilizarea citorva puncte în plus. Iar acest motiv, pe cît e de important, pe atît e de simplu:

Rapid vrea să redevină el însuși.

I.Ch.

MARIN BĂRBULESCU
antrenor principal

După «cutremurul» din toamna anului 1968, ca mulți Valentin Stănescu — Victor Stănculescu, o feroviare a fost încredințată antrenorului Marin Bărbulescu, numele lui Marin Bărbulescu este legat de fotbalul românesc, în special de fotbalul din București, la 25 aprilie 1924, Marin Bărbulescu a picat la Rapidului. În 1938, continuînd apoi la juniori, a izbutit să îmbrace tricoul primei echipe, în postul primului joc contra Sportului studențesc, pe Venus. În 1940 a continuat să joace la Tipografia C.F.R. (categorii începînd din 1952. Între 1960 și 1962 el a antrenat echipa de fotbal a orașului București. Apoi a fost antrenor la Rapid Tineret, iar astăzi este antrenor la Rapid București. A continuat să joace la Rapid Tineret, iar astăzi este antrenor la Rapid București. A continuat să joace la Rapid Tineret, iar astăzi este antrenor la Rapid București. A continuat să joace la Rapid Tineret, iar astăzi este antrenor la Rapid București.

NĂSTURESCU

MOTROC

LEGENDA COPERTEI IV

STEFAN	25 mai 1948	1,72 m	70 kg
MOTROC	14 februarie 1937	1,78 m	75 kg
RĂMUREANU	5 ianuarie 1946	1,80 m	74 kg
LUPESCU	17 decembrie 1940	1,76 m	72 kg
DUMITRU	2 ianuarie 1950	1,70 m	65 kg
GREAVU	19 iulie 1937	1,67 m	67 kg
NĂSTURESCU	2 octombrie 1940	1,68 m	65 kg
DINU	14 mai 1943	1,66 m	62 kg
ANGHELESCU	15 iunie 1946	1,74 m	68 kg
NEAGU	19 februarie 1948	1,74 m	69 kg
CODREANU	1 februarie 1941	1,69 m	64 kg

... „vrajitorul”

Fotografii de Paul ROMOȘAN

NICOLAE CRISTESCU
antrenor secund

Despre antrenorul secund al Rapidului, Nicolae Cristescu, se poate spune că întreaga lui viață s-a desfășurat în „potcoavă”. În orice caz, ultimii 30 de ani i-a petrecut aici.

Născut la Căldrași, la 6 decembrie 1926, Cristescu a debutat ca picic la Rapid, a continuat la juniori, iar la vârsta de 22 de ani, în anul 1948, a îmbrăcat pentru prima oară tricoul echipei de seniori, pe care avea să-l poarte timp de 11 ani, pînă în 1957.

Nicolae Cristescu a fost un bun jucător al primei divizii, excelând printr-o mare capacitate de efort și printr-o certă disciplină tactică.

După cei 11 ani la Rapid I, Cristescu a continuat să joace, la Rapid II, în sezonul 1957—58.

Începînd cu anul 1961, el a reluat activitatea antrenorului, fiind antrenor la copiii și juniorii clubului pe care l-a iubit întotdeauna. În această calitate, Nicolae Cristescu a obținut destule succese pedagogice, care îl recomandă. Cît privește aptitudinile pentru conducerea primei echipe, primăvara 1969, ca și în cazul lui Marin Bărbulescu, poate fi conchudent.

lipsăritia etandehnică a echipei și lipsit de rezonanță echipa Rapid, ut să joace fotbal sda 1941—42, el stînga, susținînd —50, Bărbulescu i antrenor a fost cîștigînd de două C.F., în divizia C. bal al Rapidului. r să vorbim. Pri- ces!

CODREAN U

PALMARE SUL ÎN CAMPIONAT...

1932/33	Locul 2 (în seria I, care a avut 7 echipe)	12	8	1	3	34:15	17
1933/34	Locul 4 (în seria I, care a avut 8 echipe)	14	7	3	4	29:18	17
1934/35	Locul 10 (12 echipe)	22	8	1	13	39:51	17
1935/36	Locul 7 (12 echipe)	22	10	0	12	55:50	20
1936/37	Locul 2 (12 echipe)	22	13	4	5	58:27	30
1937/38	Locul I seria I (care a avut 10 echipe)	18	12	2	4	41:16	26

Campionatul 1937/38 s-a disputat în două serii. Rapid a pierdut dubla finală cu Ripensia: 0—2 la București și 0—2 la Timișoara.

1938/39	Locul 6 (12 echipe)	22	8	5	9	40:33	21
1939/40	Locul 2 (12 echipe)	22	11	7	4	64:31	29
1940/41	Locul 2 (13 echipe)	24	15	5	4	57:27	35

În perioada războiului, divizia națională se întrerupe. Campionatul național se reia în toamna anului 1946.

1946/47	Locul 2 (14 echipe)	26	14	5	7	66:30	33
1947/48	Locul 3 (16 echipe)	28	20	2	6	87:36	42

(În această ediție au rămas câteva jocuri nedisputate. Teoretic, Rapid ar fi putut ocupa locul 2)

1948/49	Locul 2 (14 echipe)	26	14	4	8	61:33	32
1950	Locul 2 (12 echipe)	22	11	6	5	43:33	28
1951	Locul 11 (12 echipe)	22	4	0	10	24:35	16

(Rapid, care se numea în acel an Locomotiva București, retrogradează în categoria B).

1952	Revenirea în prima categorie.						
1953	Locul 5 (12 echipe)	21	5	11	5	23:22	21
1954	Locul 12 (14 echipe)	26	9	4	13	38:45	22

(Rapid retrogradează pentru a doua oară în categoria B).

1955	Revenirea în prima categorie.						
1956	Locul 4 (13 echipe)	24	9	10	5	46:27	28
1957/58	Locul 8 (12 echipe)	22	9	4	9	25:25	22
1958/59	Locul 4 (12 echipe)	22	11	4	7	46:28	26
1959/60	Locul 10 (12 echipe)	22	5	0	9	30:34	18
1960/61	Locul 3 (14 echipe)	26	11	0	7	37:31	30
1961/62	Locul 5 (14 echipe)	26	10	0	8	30:37	28
1962/63	Locul 8 (15 echipe)	27	10	7	10	52:46	27
1963/64	Locul 2 (14 echipe)	26	15	3	8	50:36	33
1964/65	Locul 2 (14 echipe)	26	15	7	4	34:17	37
1965/66	Locul 2 (14 echipe)	26	15	2	9	46:30	32
1966/67	CAMPIOANA						
	(14 echipe)	26	13	8	5	39:21	34

Echipa etalon: Răducanu — Lupescu, Motroc, Dan, Greavu — Dina, Jamalschi — Năsturescu, Dumitriu, I. Ionescu, Codreanu.

1967/68	Locul 9 (14 echipe)	26	10	5	11	36:37	25
---------	---------------------	----	----	---	----	-------	----

... ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1933/34	Eliminată în optimi: 2—4 cu A.M.E.F.A.
1934/35	CÎȘTIGĂTOARE. În finală: 6—5 cu Ripensia
1935/36	Absentă în optimi.
1936/37	CÎȘTIGĂTOARE. În finală: 5—1 cu Ripensia
1937/38	CÎȘTIGĂTOARE. În finală: 3—2 cu C.A.M.T.
1938/39	CÎȘTIGĂTOARE. În finală: 2—0 cu Sportul Studentesc
1939/40	CÎȘTIGĂTOARE. În... finale: 2—2, 4—4, 2—2 și... 2—1 cu Venus.
1940/41	CÎȘTIGĂTOARE. În finală: 4—3 cu Unirea Tricolor
1941/42	CÎȘTIGĂTOARE. În finală: 7—1 cu Universitatea Sibiu
1942/43	Eliminată în semifinală: 1—2 cu Sportul Studentesc.
	Cupa României a fost reluată după război...
1947/48	Eliminată în optimi: 0—1 cu Sporting Pitești.
1948/49	Eliminată în sferturi: 1—2 cu C.S. Armata
1950	Eliminată în optimi: 3—4 cu Dinamo Brașov
1951	Eliminată în sferturi: 0—1 cu Flacăra Mediaș
1952	Eliminată în optimi: 1—3 cu Flacăra Ploiești
1953	Eliminată în semifinală: 0—1 cu C.C.A.
1954	Eliminată în sferturi: 0—1 cu C.C.A.
1955	Eliminată în semifinală: 0—4 cu C.C.A.
1956	Eliminată în semifinală: 0—2 cu Industria Sîrmei Cîmpie Turzii.
1957/58	Eliminată în sferturi: 0—2 cu Progresul
1958/59	Eliminată în semifinală: 3—5 cu Dinamo București
1959/60	Eliminată în optimi: 0—1 cu Dinamo Ober
1960/61	Eliminată în finală: 1—2 cu Arieșul Turda
1961/62	Eliminată în finală: 1—5 cu Steaua
1962/63	Eliminată în optimi: 2—7 cu Steaua
1963/64	Eliminată în sferturi: 1—2 cu Steaua
1964/65	Eliminată în sferturi, ca vîrstă: 1—1 cu Dinamo Pitești
1965/66	Eliminată în semifinală: 0—3 cu Steaua
1966/67	Eliminată în semifinală: 0—1 cu Foresta Fîlticeni
1967/68	Eliminată în finală: 1—3 cu Dinamo București

AL TREILEA, PE WEMBLEY...

Iată, deci, că mai sînt doar cîteva zile pînă la match-ul de pe Wembley. În paranteză fie spus, echipa noastră națională ar fi trebuit să joace pe Wembley la 4 decembrie 1939, la cîteva luni după «primera» româno-engliză de la București (mai 1939), dar războiul a făcut ca jocul să nu se mai dispute.

Ce așteptăm de la jocul cu Anglia? Desigur că ar fi simplu să folosim stereotipul care îi îndeamnă de fiecare dată pe fotbalistii noștri să dau totul, pentru a confirma și a întări, ș.a.m.d....

Acest joc cu Anglia a, fără îndoială, unul foarte greu. În primul rînd, se joacă la 15 ianuarie, adică la o dată cînd, în fiecare an, fotbalistii noștri sînt la Herculeane sau, în cel mai bun caz, sîrb o sticleuță de coca-cola, la umbra palmierilor, între Curitiba și Belle Horizonte.

În al doilea rînd, echipa noastră națională se prezintă la Londra

De la Rudy Wetzer la Pircălab

de Ioan CHIRILĂ

POVESTEA
ECHEIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

1939

După dezastruosul an 1938, în care echipa noastră națională n-a obținut nici măcar o victorie, deși a jucat de două ori cu... Cuba, anul 1939 reprezintă un an de puternică afirmare. Bilanțul anului, fără să fie mult în favoarea echipei noastre,

5 2 1 2 6:4 5

demonstrează, totuși, o netă îmbunătățire a jocului, ținînd seama în special de valoarea adversarilor întâlniți.

Privind jocurile echipei naționale, să ne oprim o clipă asupra unei similitudini neobișnuite pe care ne-o oferă două din jocurile cu Italia, disputate la o distanță de 28 de ani. În ambele meciuri, România a pierdut la limită, cu 1-0. În ambele meciuri, jucătorii noștri au dominat mai mult, dar de fiecare dată au fost victima puternicelor contraatacuri ale italienilor.

Comparația dintre meciurile susținute împotriva Angliei, în un interval de 29 de ani este favorabilă, prin rezultat, generației de astăzi a fotbalistilor noștri, dar trebuie să ținem seama de faptul că «veteranii» jucaseră în zece oameni, meciul cu Anglia fiind ultimul joc al fundașului Bürger, pe care mulți îl consideră ca fiind unul dintre cei mai buni apărători din istoria fotbalului nostru.

Toamna anului 1939 a avut un singur joc, dar rezultatul este foarte valoros: 1-1 împotriva Ungariei, vicecampioană mondială. Echipa noastră merită felicitări, cu atât mai mult cu cît a mizat pe mai mulți jucători tineri, printre care Rășinaru, Lupuș, Oană, Reuter și Bogdan.

Anul 1939 închide o epocă în istoria echipei noastre naționale. Începînd cu anul 1940, întîlnirile internaționale vor purta din ce în ce mai mult amprenta frământărilor războiului.

CALENDAR

de Octav LUCHIDE

Anul fotbalistic 1939 strălucește în primul rînd prin valoarea calendarului. În cele cinci jocuri inter-nationale susținute de echipa noastră națională, patru din adversarii întîlniți sînt de primă valoare europeană, iar simpla lor enumerare — Anglia, Italia, Ungaria, Iugoslavia — ne scutește de orice alt argument. Într-adevăr, în anul 1939, anul în care avea să înceapă cel de-al doilea război mondial, în septembrie, federația română de fotbal izbutise să iașă în marea arenă internațională și să angajeze cele mai bune echipe. Acesta a fost un succes de prestigiu și a meritat toate eforturile.

Cu un an în urmă, întîlnirile cu Germania și Cehoslovacia, alte două echipe de prima mărime, se încheiaseră cu două infringeri dureroase, materializate prin zece goluri în poarta noastră. În anul 1939, deși valoarea adversarilor a continuat să crească, rezultatele au fost mai mult decît oarabile. Am învins Iugoslavia, eternul nostru rival, am pierdut în fața Angliei, în condiții speciale, jucînd peste 80 de minute în zece oameni, am jucat absolut de la egal cu Italia, ratînd posibilitatea unei victorii răsunătoare, întrevăzută de altfel pe parcursul jocului. În sfîrșit, cred că acei 1-1 cu Ungaria este poate cea mai bună performanță în fața puternicului team al vecinilor noștri.

Independent de rezultate, aș vrea să menționez calitatea jocului echipelor noastre naționale din anul 1939. În toate meciurile (și chiar în cel cu Anglia) adversarii noștri au fost în dificultate, iar conducătorii lor tehnici au fost nevoiți să recunoască pînă la urmă că au fost «sufocați» de elanul românilor. Îmi aduc aminte că după fluierul final din meciul cu Italia, bunul meu prieten Vittorio Pozzo a scîrît literalmente ca un resort de pe banca sa, îmbrățișîndu-și sovrăsarul. Într-adevăr, victoria campioanei mondiale adrnase de un fir de păr pînă în ultimul minut.

Angajată într-un program internațional foarte dur, echipa națională n-a scăpat ocazia de a promova în această perioadă cîteva jucători tineri, care aveau să confirme mai trziu și care datorează mult «botezului» lor în fața unor adversari de prestigiu. Mă gîndesc la Oană, la Bogdan și mai ales la Lupuș, care a făcut o partidă excelentă în meciul cu Ungaria.

Anul 1939 parea să fie anul de lansare a fotbalului românesc pe plan internațional. Din păcate, a venit războiul cu neamănăratele lui zguduiri și astfel, ceea ce izbutisem să realizăm timp de doi ani, n-a putut găsi o firească încununare.

78. ROMÂNIA-IUGOSLAVIA 1-0 (0-0)

București, 7 mai, 1939

ROMÂNIA: Pavlovici — Bürger, Sfera — Vintilă, Fieraru, Demetrovici — Orza, Ploșteanu, Marcu, Bodola, Dobay.

IUGOSLAVIA: Glaser — Milutin, Matosici — Manola, Pojeba, Lehner — Sipoș, Vujadinovici, Lesnik, Matosici III, Kokotovici.

A marcat: Dobay (min. 88).

Arbitru: Scarpio (Italia).

O nouă victorie împotriva Iugoslaviei, confirmînd tradiția jocurile scrînse între echipele țărilor noastre. Înainte de joc, specialiștii erau pesimiști, mai ales datorită lipsei lui Baraski, care, fiind rînit, a fost înlocuit în ultimul moment cu debutantul Marcu. Pe deasupra, puțin după începerea meciului, mijloc-

șul centru Fieraru s-a accidentat și a trecut figurant, pe extremă.

Meciul cu Iugoslavia a fost unul din jocurile bune ale echipei noastre naționale. «Gazeta Sporturilor», sintetizînd, scrie: «Cel 11 jucători au făcut ceea ce nu fîcuseră niciodată pînă atunci: AU LUP-TAT.»

Iată descrierea prețiosului gol înscris de Dobay: «Bodola îl deschide pe Fieraru, acesta, însă, rînit, este întrecut în viteză de Matosici, care, deși nejezat, a-cordă aut. Aruncă Fieraru la Vintilă, acesta îi trece lui Orza, care trimite spre Bodola, însă «Duduș» iasa să treacă balonul înainte și Dobay, de la 8 m, trage formidabil, asigurînd victoria României.»

Cel mai bun jucător Iugoslav — portarul Glaser.

Cel mai bun român — Ploșteanu, care l-a înlocuit pe Fieraru în postul de half centru.

O declarație a conducătorului echipei Iugoslave, Kika Popovici, imediat după meci: «Ați fost mai buni. Ați meritat victoria.»

79. ROMÂNIA - LETONIA 4-0 (1-0)

București, 18 mai, 1939.

ROMÂNIA: Pavlovici — Bürger, Sfera — Vintilă, Iuhasz, Demetrovici — Orza, Reuter, Bodola, Marcu, Dobay.

LETONIA: Bebris — Lauts, Laumanis — Magers, Petersons, Lidmanis — Raistoris, Roziti, Seibels, Kanaps, Bordsuso.

Au marcat: Bodola (min. 21), Dobay (min. 54), Laumanis (autogol, min. 76), Bodola (min. 83).

Arbitru: Stoianov (Bulgaria).

Să începem cu o declarație a portarului Letonian Bebris: «România a jucat mult mai bine și a meritat, indiscutabil, victoria. Bodola este unul dintre cei mai buni jucători din Europa, iar Dobay posedă un șut cu care nu am avut deaface pînă acum.»

Comentatorul «Gazetei Sporturilor» notează: «În ceea ce privește atacul nostru, putem spu-

ne că din punct de vedere individual au corespuns toți. Dobay a tras și a centrat ca în zilele lui bune, Bodola a jucat excelent (și mai ales cu dibăcie), Reuter (meci de debut — n.r.) a fost o surpriză plăcută, iar Orza a părut rînit.»

Fiecare a fost bun în parte, dar, toți laolaltă au fost slabi, căci, repetăm, nu ne declarăm

mulțimiți cu un atac care nu înțelege că trebuie să joace în combinații concise și eficiente, adică fotbal-asociație.

Adevărul este că rezultatul meciului cu Letonia a fost determinat în primul rînd de o netă diferență de clasă între cele două echipe. Pentru a confirma această idee, trebuie să notăm că peste numai cîteva zile, România B învingea aceeași echipă a Letoniei cu 3-0.

Ca o completare, trebuie menționat că echipa noastră națională, practicînd în general un joc tehnic, a avut de foarte multe ori succese în fața echipelor mai puțin dotate. Urmărind însă evoluția ei de-a lungul anilor trebuie să admitem că acest joc tehnic n-a prea dat rezultate în fața echipelor de clasă. În majoritatea cazurilor, în fața echipelor puternice, România a jucat bine și a obținut rezultate bune doar cu elanul.

fără o pregătire serioasă și, mai ales, fără un minimum necesar de odihnă, după două jocuri în +20 de grade și altele două de tranziție, care, poate, ar fi trebuit să constituie singurul mijloc de redare după un sezon și așa destul de încălzit.

În al treilea rând, echipei noastre îi lipsesc, mai ales în față, câțiva băieți dispuși să arunce totul în luptă, fapt despre care am mai vorbit.

Și totuși, balonul e rotund. Chiar pe Wembley.

Ceas ce ne interesează mai mult pe Wembley este de a vedea dacă jucătorii noștri sînt convinși de faptul că primăvara 1969 este hotărîtoare pentru echipa noastră națională.

Iată de ce, meciul de pe Wembley, pe lângă faptul că este un joc de mare prestigiu, în capitala Foot-ball-ului, este și primul mare

examen de voință al echipei noastre, este, dacă vrei, prima reacție la bagheta extrem de pretanțioasă a primăverii 1969.

Un meci onorabil pe Wembley reprezintă o certă încercare de acumulatori pentru marile turnee Atena-Lausana...

Fie-ne permis, deci, să considerăm meciul de pe Wembley ca un mijloc de călire sufletească pentru Grecia și Elveția. Iată de ce urăm jucătorilor noștri să se regăsească și, mai cu seamă, să-și onoreze ultima carte de vizită — aceea a victoriei clare împotriva Elveției. O carte de vizită îmbogățită cu o viză calitativă din partea lui Bobby Moore ne poartă plauza bine în cursa deschisă care va începe la Atena, în ziua de 16 aprilie.

Din toată inima, SUCCESI

Ioan CHIRILĂ

80. ROMÂNIA - ANGLIA

0-2 (0-1)

București, 24 mai, 1939.

ANGLIA: Woodley — Male, Morris — Willingham, Cullis, Mercer — Broome, Goulden, Lawton, Welsh, Smith.

ROMÂNIA: Pavlovici — Bürger, Sfera — Vintilă, Iuhasz, Demetrovici — Orza, Pioșteanu, Bodola, Reuter, Dobay.

Au marcat Broome (min. 7), Welsh (min. 52).

Arbitru: Langenus (Belgia).

Meciul a stîrnit o vîlvă extraordinară în țara noastră. Echipa Angliei avea o faimă deosebită. 3 000 de oameni au așteptat sosirea formației engleze în Gara de Nord. Gazeta Sporturilor a salutat sosirea «invincibilei armate» cu un titlu urias: WELCOME ENGLAND, însoțit de un text în limba engleză. Echipa Angliei venea după un 2-2 cu Italia și după o neașteptată înfrîngere (1-2) la Belgrad, în fața Iugoslaviei.

Rezultatul a fost influențat de accidentarea lui Bürger, în minutul 2. Practic, echipa noastră a jucat în 10 oameni.

Presa a descris cu lux de amănunte meciul. Să notăm câteva rînduri originale ale scriitorului Ionel Teodorescu în «Gazeta Sporturilor»:

«Mulțimea s-a plictisit enorm la match-ul România — Anglia. Spectacolul i-a rămas exterior, indiferent, jignindu-i răzătoarea speranță că va vibra. N-a vibrat. A căscat. Glasul ei n-a răsunat.

Avea dreptate? Desigur. Mulțimea are dreptate — dreptatea ei — întotdeauna. Ea dorea o victorie a României, prin care absurdul să învingă superb logica, ori o catastrofă a echipei României, prin care echipa Angliei să-și afirme singurea, dar indiscutabilă, legendă: «Nu s-a întimplat însă, nici așa, nici așa.»

Tactic, echipa Angliei a jucat un WM suplu, cu 7 oameni în ofensivă și cu 8 în apărare. Adică exact ce avea să descopere Ramsey după 30 de ani.

Înainte de jocul cu Anglia: Bodola, Pavlovici, Dobay, Bürger, Sfera, Orza, Demetrovici, Reuter, Pioșteanu, Vintilă, Iuhasz.

81. ROMÂNIA - ITALIA

0-1 (0-1)

București, 11 iunie, 1939.

ITALIA: Olivieri — Foni, Rava — Campatelli, Andreolo, Locatelli — Biavatti, Perazzolo, Fiola, Meazza, Colaussi.

ROMÂNIA: Pavlovici — Slivăț, Lengheriu — Vintilă, Iuhasz, Lupas — Orza, Reuter, Baratkî, Bodola, Dobay.

Au marcat: Colaussi (min. 32).

Arbitru: Beranek (Germania).

Un alt meci epocal în istoria echipei naționale. Italia, campioană mondială în 1938 (pentru a doua oară conse-

cutiv), a sosit la București după o strălucitoare victorie asupra Ungariei (3-1 la Budapesta). Conducătorul tehnic al

azururilor a fost Vittorio Pozzo.

România a făcut cea mai bună partidă a anului. În minutul 30, Baratkî, complet nemarcat, a tras afară de la câțiva metri. Peste numai două minute, Colaussi a înscris golul victoriei, împotriva cursului jocului.

Iată o declarație a lui Jules Rimet, prezent la meci: «Un meci foarte frumos ca spectacol, și care mi-a plăcut mult. Mi-a fost dat să văd echipa României jucînd de la egal la egal cu Italia. România a avut ieri prilejul de a câștiga meciul cu campioana mondială și rezultatul nu ar fi putut să fie discutat.»

Iată ce a scris Emilio de Martino — «Corriere della Sera»: «Trebuie să recunoaștem că naționala română a făcut o partidă îndrăcită. Pentru voință și energie, românii trebuie elogiați în bloc. Cîtă rezistență, cît entuziasm la această formație! Echipa română este cert în mare progres. Singurul ei defect mare e că nu știe să realizeze. Are inițiative excelente, dar se pierde în fața porții. Are și oameni de mare valoare. Cel mai bun e Bodola. Dobay, Baratkî, Vintilă, Lupas, Iuhasz sînt ceilalți jucători tari ai echipei.»

82. ROMÂNIA - UNGARIA

1-1 (1-1)

București, 20 octombrie, 1939.

ROMÂNIA: Pavlovici — Sfera, Negrescu — Vintilă, Rășinaru, Lupas — Oană, Spielman, Reuter, Bodola, Bogdan.

UNGARIA: Boldizsar — Biro, Kovany — Pazmandy, Sarosi III, Szalay — Kincses, Kolath, Dr. Sarosi, Zsengeller, Toth.

Au marcat: Toth (min. 74) și Spielman (min. 78).

Arbitru: Datillo (Italia).

Un rezultat bun, după un joc bun. Dr. Sarosi: «Rezultatul indică cele petrecute pe teren. În nici un caz nu mă așteptam la o asemenea comportare din partea echipei române. Mi-au plăcut mult fundașii și halții.»

Zsengeller: «La ultimii ani observ că programul fotbalului românesc este extraordinar. Pentru mine acest lucru este evident» (cu numai 3 luni înainte, Zsengeller a mai avut un prilej de a verifica progresul fotbalului nostru în dubla întâlnire Rapid — Ujpest, care s-a încheiat după cum se știe, cu eliminarea marilor favoriți maghiari din Cupa Europei Centrale).

În meciul cu Ungaria, echipa noastră a fost condusă de ing. Virgil Economu. Presa a subliniat, aproape în totalitatea ei, că factorul hotărîtor al acestui rezultat foarte bun în compania finaliştilor campionatului mondial a fost excelenta condiție fizică.

Rezultatul, așa cum declară și dr. Sarosi, a reprezentat situația de pe teren. O singură... excepție: în minutul 81, Reuter a ratat o ocazie mare și cu aceasta — victorie.

Progresul despre care vorbea Zsengeller poate fi confirmat concret și printr-un alt rezultat: cu o zi înainte, România B a terminat la egalitate cu Ungaria B (1-1), tot la București.

1-1 cu Ungaria. În fruntea coloanei, Virgil Economu. Îl urmează Sfera, Pavlovici, Negrescu, Lupas, Rășinaru, Reuter, Bodola, Dobay, Vintilă, Oană și Bogdan

PARTICIPAREA LA J.O. VA FI

interviu cu dl. R.H. Russell președintele A.I.B.A.

Răspunzând invitației făcute de către Federația română de box, dl. R.H. Russell, președintele A.I.B.A., a fost câteva zile oaspetele forului nostru de specialitate. La plecare, pe aeroport, un reporter al revistei noastre i-a adresat președintelui A.I.B.A. câteva întrebări:

— Care a fost scopul principal al vizitei dumneavoastră la București?

— Bineînțeles, un scop... pugilistic. Am făcut un util schimb de păreri cu conducătorii Federației române de box în privința organizării ediției de la București a «europenelor» și am discutat condițiile și posibilitățile de transmitere a competiției prin televiziune în toată Europa. Dl. Guriev, președintele federației dumneavoastră, m-a informat cu multă amabilitate despre stadiul actual al pregătirilor ce se fac în vederea celei mai mari întreceri pugilistice din 1969. De pe acum am suficiente motive să cred că ediția de la București a campio-

natelor europene se va bucura de mult succes.

— Se spune că boxul amator ar cunoaște o perioadă de criză, care se va accentua simțitor anul acesta. Împărtășiți această părere?

— Categoric, nu! Consider, dimpotrivă, că boxul amator e în progres. Dovadă că la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico s-a înregistrat un număr record de participanți la întrecerile pugilistice: 312. Cifra aceasta demonstrează că «nobilă artă» se bucură de o popularitate deosebită în rîndurile tineretului din lumea întreagă. La noi, în Anglia, boxul este practicat de peste 120 000 de tineri. În sălile de antrenament ale școlilor pot fi întâlniți numeroși elevi care, chiar de la vârsta de 8 ani, se pregătesc pentru a deveni sportivi curațosi și bine dotați fizicește. Și nu cunosc alt sport care să contribuie mai mult decât boxul la dezvoltarea armonioasă a corpului și la întărirea caracterului tinerilor.

În fotografii:

Domnul R.H. Russell, președintele A.I.B.A. a apreciat ca foarte frumoasă macheta centurilor ce se vor decerna campionilor europeni de la București. În dreapta, Gh. Guriev, președintele Federației române de box.

Președintele A.I.B.A., R.H. Russell și președintele Federației române de box, Gh. Guriev (dreapta), în fața machetei afișului campionatelor europene de la București.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XIX

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat o parte din așii careului magic din secolul nostru. Povestirea a continuat cu momente din cariera pugilistică a campionului american Gene Tunney. Ne-am oprit în momentul în care Tunney, pregătindu-se pentru revanșa cu Dempsey, s-a accidentat la un antrenament.

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

A doua zi dimineață, nu mică a fost surprinderea însoțitorilor lui Gene cînd acesta i-a întrebat cine sînt și ce caută el acolo. Încet, încet și-a amintit că e boxer, dar nu-i venea să creadă că este campionul lumii. Două-trei zile nu și-a putut aminti nici măcar numele celor mai buni prieteni. Conștient, totuși, de cele ce se întîmplau cu el, Tunney încerca să ascundă celorlalți nefericita întîmplare. Aceasta cu altă mai mult cu cît în tabăra sa se aflau trei ziariști care alimentau ziarele cu tot felul de zîni despre el. Secretul nu l-a aflat atunci decît un singur om, Eddie Egan, unul dintre prietenii și sparing-partenerii săi. Cînd și-a revenit complet, Tunney și-a dat seama că trecuse printr-o comotie cerebrală. Atunci s-a gîndit pentru prima dată să abandoneze boxul.

Dar ideile pesimiste trebuiau înlăturate. Pînă la revanșa cu Dempsey nu mai erau decît puține zile...

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XIX)

TUNNEY SAU DEMPSEY

22 septembrie 1927. Zeci de mii de iubitori ai boxului din orașul Chicago s-au trezit în zori. Azi vor afla răspunsul la întrebarea care-i chinuie de câteva luni: «Cine este mai tare: Tunney sau Dempsey?»

Cu multe ore înainte meciului, zeci de mii de oameni se îndreptau spre stadionul «Soldier's Field» din Chicago, unde doi titani ai ringului urmau să se infrunte într-o partidă decisivă pentru supremație. Niciodată pînă atunci un ring de box nu atrăsese în jurul său atîta omenire. 155 000 de mii de spectatori așteptau cu nervii încordați la maximum semnalul începerii luptei. Acest record de public nu a fost întrecut nici pînă în zilele noastre și nici rețeta realizată cu acel prilej (2 270 000 de dolari) nu a mai fost atinsă vreodată.

Dar meciul cum va fi? Va justifica el oare interesul enorm pe care l-a stîrnit?

...Iată-l pe Jack Dempsey, fostul campion mondial. Urcă pe ring în aplauzele mulțimii. Admiratorii nu l-au uitat și speră, alături de el, să-l vadă recucerindu-și titlul. A apărut și Tunney. Mulți dintre spectatori îl fluieră, dar și mai mulți îl aplaudă ca pe un adevărat campion al lumii. În ring a urcat al treilea personaj al spectacolului la care vom asista în curînd. Este arbitrul Dave Barry. Îi cheamă pe Tunney și pe Dempsey în mijlocul ringului. Să ascultăm și noi ce le spune celor doi adversari, deoarece, după cum vom vedea mai tîrziu, sînt lucruri deosebit de importante.

— Vreau să vă atrag încă o dată atenția asupra aceluia punct din regulamentul conform căruia boxerul care și-a trimis adversarul la podea este obligat să se retragă într-unul din cele două colțuri neutre. Nu voi începe să număr pe cel căzut decît în momentul în care adversarul său va fi în colțul neutru. Ai înțeles, Tunney?

— Yes...
— Și tu Jack?
— Yes...
— O. K.

Deci, vechiul regulament, care permitea boxerului să stea chiar lingă adversarul căzut la podea, pentru a-l lovi imediat ce acesta încerca să se ridice, nu mai era valabil.

...A început lupta. Cei doi rivali sînt foarte prudenți. Dempsey are o tactică complet schimbată față de partida de la Philadelphia. Pare hotărît să nu

BOXERILOR LIMITATĂ?

*Gratiție la Sport Magazin București
Randy me H Russell
Președinte A.I.B.A.*

«Salutări revistei Sport București»

R.H. RUSSELL — președintele A.I.B.A.

O dovadă că boxul amator nu cunoaște o perioadă de criză o constituie și faptul că ne gândim să... limităm participarea pugiliștilor la Jocurile Olimpice. La ultimele ediții ale «Jocurilor» turneele de box au devenit extrem de dure și obositoare datorită numărului prea mare de participanți.

— Dar cum se va putea limita participarea boxerilor la J.O.? Cine va stabili pugiliștii care «au dreptul» și care «n-au dreptul» să urce pe ringul olimpic?

— Deocamdată nu vă pot da amănunte. Recunosc, problema este foarte delicată. Vom cere propuneri în acest sens din partea federațiilor naționale și pe baza lor vom discuta la congresul A.I.B.A. din 1970. Cred că vom găsi o rezolvare. Dacă s-a putut limita participarea în turneul olimpic de fotbal...

— O ultimă întrebare: în favoarea cui credeți că se va rezolva disputa dintre «stilisti» și

«bătăuși»?

— Disputa aceasta există de foarte multă vreme și nu cred că se va rezolva vreodată, definitiv, în favoarea cuiva. Linca al dumneavoastră nu a fost un «stilist», dar a reușit să cucerească un titlu olimpic în luptă cu destui tehnicieni. Campionul european Nicolae Giju, un «stilist» autentic, a fost învins la Ciudad de Mexico de un «puncheur» necunoscut, ugandezul Mugwanga. Și exemple de genul acesta se pot da foarte multe. Ce vă pot spune e că mie personal îmi plac mai mult boxerii tehnici, dar, în același timp, nu pot să nu recunosc că «puncheurii» sînt sportivii simpatizați de marea public. Luptele cele mai spectaculoase și mai pline de surprize sînt acelea în care «stilisti» se înfruntă cu «bătăuși». Victoria celor dintîi mă bucură întotdeauna, deoarece stilul lor de a boxa se apropie și uneori se confundă cu ceea ce noi numim SCRIMA PUGILISTICĂ.

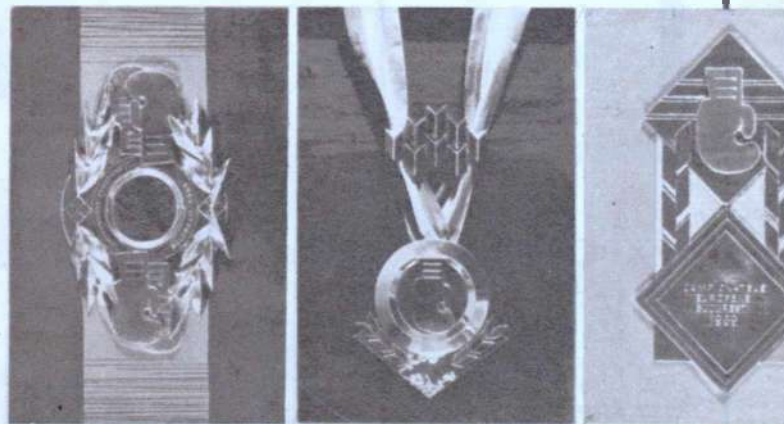
buletinul „europenelor“

● Campionatele europene de box, care vor avea loc la București între 30 mai și 8 iunie, se bucură de un interes deosebit în rândul celor 30 de țări europene afiliate la A.I.B.A. Deși mai sînt aproape trei luni pînă la termenul limită al înscrierilor, marea majoritate a țărilor din bătrînul continent și-a anunțat participarea la evenimentul pugilistic de la București. Iată lista țărilor înscrise pînă acum: Austria, Belgia, Bulgaria, Cehoslovacia, Danemarca, Finlanda, Franța, Republica Democrată Germană, Republica Federală a Germaniei, Grecia, Olanda, Ungaria, Irlanda, Italia, Luxemburg, Norvegia, Polonia, Scoția, Portugalia, Suedia, Elveția, Turcia, U.R.S.S., Iugoslavia și România. Se așteaptă înscrierile Angliei, Spaniei, Țării Galilor, Maltei și Gibraltarului.

● Comisia de organizare a «europenelor» a aprobat machetele afișului, centurii de campion și ale medaliilor ce vor fi decernate primilor clasai (cite una de aur și argint și două de bronz la fiecare categorie). A început tipărirea buletinelor de punctaj, a tichetelor de participant, a buletinelor speciale pentru vizita medicală a sportivilor.

● Așteptăm acum să înceapă lucrările de amenajare la Pateoarul 23 August, unde vor avea loc întrecerile. Este vorba de lucrările de acoperire a bazei sportive și de construire a mai multor cabine special amenajate pentru transmisiile de televiziune.

În fotografii, macheta centurii de campion european, a medaliilor (care poate fi de aur, argint sau bronz) și a plachetelor de participant la campionate.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XIX)

riște nimic și plîndește, bine blocat, momentul favorabil declanșării unui atac decisiv.

Tunney, care cunoaște forța extraordinară a adversarului său, caută să profite doar de greșelile acestuia, fără a se expune. Reprizele trec una după alta, fără a se întîmpla nimic deosebit. Reținem totuși un ușor avantaj de puncte pentru Tunney, ale cărui lovituri sînt de o precizie și de o claritate uimitoare.

Iată-ne în rîndul patru. Sîntem în ultimul minut și Dempsey recepționează un puternic croșeu de stînga la timp. «Acum se va repezi să mă doboare și va greși» — glîdește Tunney. Dar Jack se blochează calm, și Gene, prudent, nu se apropie pentru a continua atacul. Următoarele două reprize nu aduc nici o noutate în lupta celor doi. Tunney continuă să... ciupească puncte, de-

Rivalitatea pugilistică din tinerețe s-a transformat într-o prietenie sinceră și de lungă durată. De la stînga la dreapta: Gene Tunney, Georges Carpentier și Jack Dempsey — trei celebriități ale ringului mondial.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XIX)

forită tîrului său precis, iar Dempsey pîndește în continuare, ripostînd doar din cînd în cînd cu lovituri destul de ușoare.

Sîntem în rîndul șapte. Tunney atacă ceva mai hotărît, cu o direcție de stînga. În aceeași fracțiune de secundă Jack se destinde ca un arc și dreapta sa lovește în plin. Tunney se retrage, dar Dempsey, care a simțit că contrase bine, îl urmărește și reușește să-l... agate cu un năpraznic croșeu de stînga la bărbie. Tunney se clatină. Cu siguranță e pierdut! Dempsey nu va scapa această rară ocazie de a-și recuceri titlul. Gene se blochează, dar un nou croșeu de stînga trece ca un proiectil prin garda sa, izbindu-l în dreapta bărbiei. Campionul mondial cade pe corzi și, în timp ce alunecă spre podea, o dreaptă, o stîngă și încă o dreaptă îl izbesc ca niște ciocane în față. 155 de mii de spectatori urlă și fluieră înnebuniți. Gene Tunney s-a întins la picioarele lui Dempsey, parcă ar fi murit. Jack, dezlințuit, rămîne pironit în loc, așteptînd prilejul să-și lovească din nou rivalul. Arbitrul Dave Barry se aruncă între ei urlînd: «Jack, pleacă în colț!» Dempsey însă nu aude nimic și nu-l vede decît pe Tunney. Rămîne pe loc. La masa juriului, cronometrul a început să numere. Arbitrul țipă din nou: «Jack, pleacă în colț...» Dempsey nu se clintește. Secundele trec și Dave Barry nu-l numără pe Tunney... Il apucă pe Dempsey de mină și-l trage în colțul neutru, apoi revine lângă Tunney și aplecîndu-se deasupra lui începe numărarea. Cronometrul, care ajunsese la «4», numărul de la început, odată cu arbitrul. Tunney, la podea, își simte capul gol ca o minge. Un singur gând îi alungă nebunește prin tot craniul: «Trebuie să mă ridic, trebuie să mă ridic...» Acum îl aude pe Dave Barry numărînd... 2... 3... «Mai am timp, destul timp... Am scăpat... Va trebui să intru într-un corp la corp... Ha nu, e mai bine să-l evit...» 5... 6... «Am picioare mai bune decît ei... Să-l fac să fugă după mine...» 8... 9... Sus, Gene și ai grijă...

— Boxul comandă arbitrul și lupta reîncepe. Dempsey se apropie amenințător și Gene pare din nou pierdut. Dar jocul său de picioare este admirabil. Jack din 1927 nu mai este cel din 1920 și Tunney începe să recupereze. O direcție de dreapta îl izbucă pe Dempsey în timp. Apoi, Gene se retrage. Jack nu renunță la urmărire, dar cel care lovește din nou, prin surprindere, este tot Tunney. Dempsey se clatină, dar reia cursa. Campionul mondial îl întîmpină cu lovituri izolate, dar foarte puternice și precise. Un upercut de dreapta sub inimă îl temperează definitiv pe Jack, care termină în mare dificultate acest al șaptelea rund...

(Va urma)

S MAGAZIN

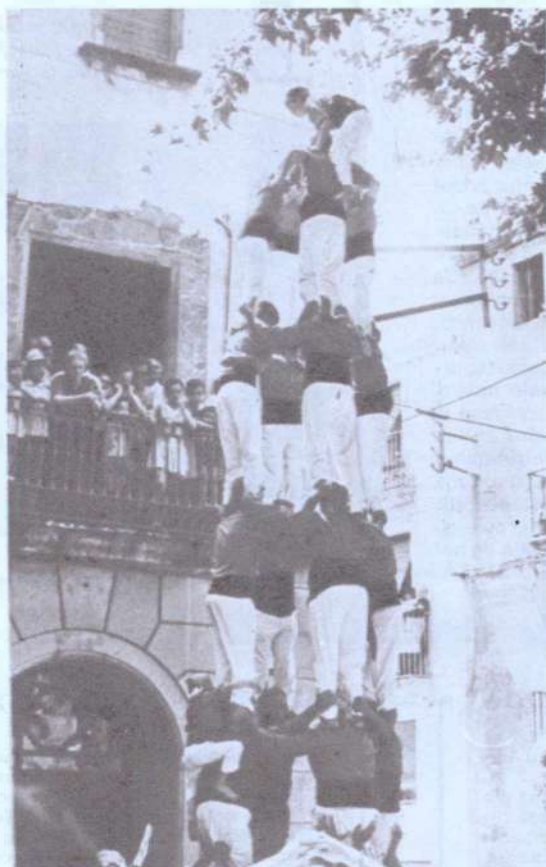
ESCALĂ LA MONTREAL

Înapoiindu-se în patrie, după Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, sportivii români au făcut o escală și în Canada, la Montreal. Fotografia alăturată a fost realizată de Mihaela Peșeș, în timpul plimbării pe bulevardele frumosului oraș. Lia Manoliu pare puțin contrariată că din această foto-suvenir lipsește prietena ei bună.

PIRAMIDĂ NU GLUMĂ

Grupul de la balcon privește uimit acest... munte uman, înalt de peste un... etaj. Isprava aparține copiilor membri ai unei secții de gimnastică din orașul Barcelona, Spania. Trebuie să recunoaștem că tinerii gimnaști au făcut o piramidă serioasă, nu glumă.

EXPOZIȚIA AMATORILOR

Cu puțin timp în urmă, holul Ateneului Român a găzduit o expoziție a plasticienilor amatori. Printre lucrările inspirate din sport am întâlnit și un «Aruncător de ciocan», semnat de colaboratoarea noastră dr. Edith Petruș. Iată, alăturat, fotografia lucrării amintite, pentru care... maestra merită felicitări.

CEA MAI FRUMOASĂ AMINTIRE

Pentru tenismena americană Billie Jean King, cea mai frumoasă amintire sportivă a anului 1968 este legată de victoria obținută la Wimbledon, în fața reprezentantei Australiei, J. Tegart. Iată-o pe Jeanne King aruncând racheta în... slăvi, după obținerea ultimului punct al victoriei din finală. În cealaltă imagine, alături de tenismena din Australia, care privește cu un amestec de părere de rău și de... politețe, trofeul câștigat de King.

FRUMUSEȚEA ÎN ACȚIUNE

În stare de ... imponderabilitate, sportiva cehoslovacă Hana Sitniakovska pledează pentru frumusețea gimnasticii artistice. Nu de mult, la Praga, Sitniakovska a cucerit titlul de campioană absolută a Cehoslovaciei la gimnastica artistică. Va răși ea, oare, să devină o «Vera Ceaslavskova» a gimnasticii artistice mondiale?

KILLY-COWBOY

Cunoscutul schior francez Jean-Claude Killy a renunțat la emoțiile piruetei înzăpezite în favoarea atmosferei pline de mister și aventură a filmelor western. Iată-l pe fostul campion olimpic într-o secvență dintr-un film de aventuri pe care îl turnează în prezent la Colorado. Oare «The king Killy» al schiorilor va deveni și un... prinț al legendelor aventuri din vest?

CEA MAI LUNGĂ BICICLETĂ

Iată, în imaginea alăturată, cea mai originală și cea mai grea bicicletă din lume. Ea a fost construită pentru carnavalul din New Milton (Anglia) și poate transporta 20 de persoane. Lungimea acestui original mijloc de locație depășește lungimea celor mai mari autobuze de transport în comun care circulă pe străzile Londrei.

CĂLĂRIND SUB APĂ

Priviți fotografia alăturată! Asistați la prima cursă submarină. În rolul obșnuitului «purtaș», delphinul Squirt. Jochul este cinăra Lee Wiggins. Cursa are loc în acvariumul marin de la Miami, Florida. Să nu credeți însă că totul a fost pus la cale peste noapte. Nu! Pentru a se lăsa călărit sub apă, lui Squirt s-au fost necesare mai multe săptămâni de antrenament. Acum, însă, când a aflat despre ce e vorba, e suficient să-i vadă simpaticul jochu, pentru a se arăta nerăbdător să pornească într-o nouă... cursă prin regatul lui Neptun.

PREGĂTIRE FIZICĂ...

...sau dans orientat? «Pregătire fizică» va răspunde antrenorul echipei de baschet «Los Angeles Stars», care și-a obligat sportivii să imite, în cadrul antrenamentelor, mișcările dansatoarelor «Little Egypt», o adeptă a principiilor izometrice de pregătire. Rezultatele acestui sistem de antrenament par a fi excelente, deoarece dansatoarea este invitată cu regularitate la antrenamentele baschetbalistilor...

EI ȘTIU SĂ... ÎNOATE!

La ce vârstă ar trebui învățați copiii să înoate? Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. De fapt, ei se dovedesc a fi buni... înotători și fără frică de apă chiar din primele luni de viață. Totul este să le înțelegem curajul și aptitudinile, așa cum face doamna Lindquist din orașul St. Petersburg (S.U.A.) cu fiica sa Heidi, pe care o vedeți în fotografia înotând cu multă plăcere. Heidi are 11 luni, nu știe încă nici să meargă, nici să vorbească, dar știe să înoate...

ÎNTRE ATLETISM ȘI HIPISM

Liesel Westerman, recordmana mondială la aruncarea discului, a renunțat pentru o perioadă la atletism în favoarea... hipismului, a doua mare pasiune sportivă. Dar pentru a nu fi supusă regimului aspru de jochu, Liesel a ales... sulky-ul. Iată-o stînd comod în trăsurică cu două roți și mînd bucuroasă trîpașul. Parcî e mai ușor decît la antrenamentele de atletism...

12 GREȘELI

de Octavian COVACI

A FOST ODATĂ...

A fost odată un campionat european, la care băieții noștri au obținut un loc cinci. Nesperat. Și nemeritat. Fiind că actuala stare de lucruri nu e în măsură să ne facă să credem prea mult în această cifră. Mai ales dacă ne gândim la faptul că un coș mai puțin ne-ar fi dus dincolo de locul nouă.

A mai fost altădată, tot un campionat european, la care fetele noastre au venit tocmai pe locul patru. La fel de nemeritat. Inși condițiile speciale de la acest campionat îndreptățeau totuși anumite speranțe.

Ambele cifre sînt frumoase. Dar foarte relative.

Căci nu se poate pretinde un loc fruntaș în ierarhia europeană atît timp cît în campionatul masculin titlul și-l impart aceleași două echipe, celelalte aparținînd parcă, valoric, altei categorii, în timp ce în cel feminin, concurența a renunțat — tot valoric — să o mai taloneze pe pretendenti.

Intr-o astfel de conjunctură, interesul minor cu care sînt urmărite cele două competiții pare pe deplin justificat.

CAPITOLUL I

CAMPIONATUL SAU POVEȘTEA CELOR PATRU ECHIBE...

De ani de zile, campionatul înseamnă același lucru: un lung tur de încălzire, în care două echipe susțin meciuri duble cu celelalte zece — care,

**PSEUDO
BAS**

în mod obișnuit nu prea le pun probleme — în vederea celor trei asalturi decisive pentru titlul de campion. Și exact ca în poveste, la încheierea campionatului, patru formații își dispută un turneu final, «de verro» în doi: Dinamo și Steaua. Iar cine câștigă două din cele trei meciuri directe, ia campionatul.

La ultimul campionat încheiat s-a produs însă o perturbare care, în fond, nu a făcut decît să confirme regula: a existat un singur corifeu, Dinamo, care a cucerit autoritar titlul. De declinul evident al celui de-al doilea au profitat doi participanți — outsideri, Politehnica și I.C.F., — dintre care doar Politehnica avea să confirme în continuare.

După o lungă, mult prea lungă perioadă de inactivitate (a se citi: vacanță), a urmat un turneu final, parcă tras la indigo după cel anterior, pentru desemnarea câștigătoarei cupei. Ordinul a fost și ea identică, și astfel în Cupa Cupelor, a primit dreptul de a juca Steaua.

Apoi a început un nou campionat, în vechea formă, cu aceleași neajunsuri, singura excepție fiind aceea că în final vor retrograda patru echipe (fatidică cifră!).

Și, «da capo al fine», iar vechea poveste cu «încălzirea» pentru tradiționalul derby, ș.a.m.d.

CAPITOLUL II

CAMPIONĂ FĂRĂ REZERVE

Fără rezerve, Dinamo este o veritabilă campionă. Și, totuși, o... rezervă

Radu Diaconescu expresie a nonșalanței tehnice.

Nosievici în acțiune, Jekely în expectativă. Experiența dublată de eficacitate.

numai cu cinci-ul de bază: Albu, Diaconescu, Novac, Cerna și, în egală măsură, dar în funcție de situație, Dragomirescu sau Visner. Însă, prima eliminare a unuia dintre ei dereglează automat echilibrul echipei. Căci din lotul foarte stric al dinamoviștilor, nici una din rezerve (chiar Mazilu, cu cei peste doi metri ai săi) nu se ridică la... înălțimea titularilor. Titulari dintre care doi au o certă clasă europeană: Albu, pentru regularitatea sa formidabilă de la semidistanță, și Diaconescu, pentru tehnica sa impecabilă. Și probabil că după Albu și Alin Savu, Diaconescu este cel mai îndreptățit pretendent la un loc în selecționata Europei.

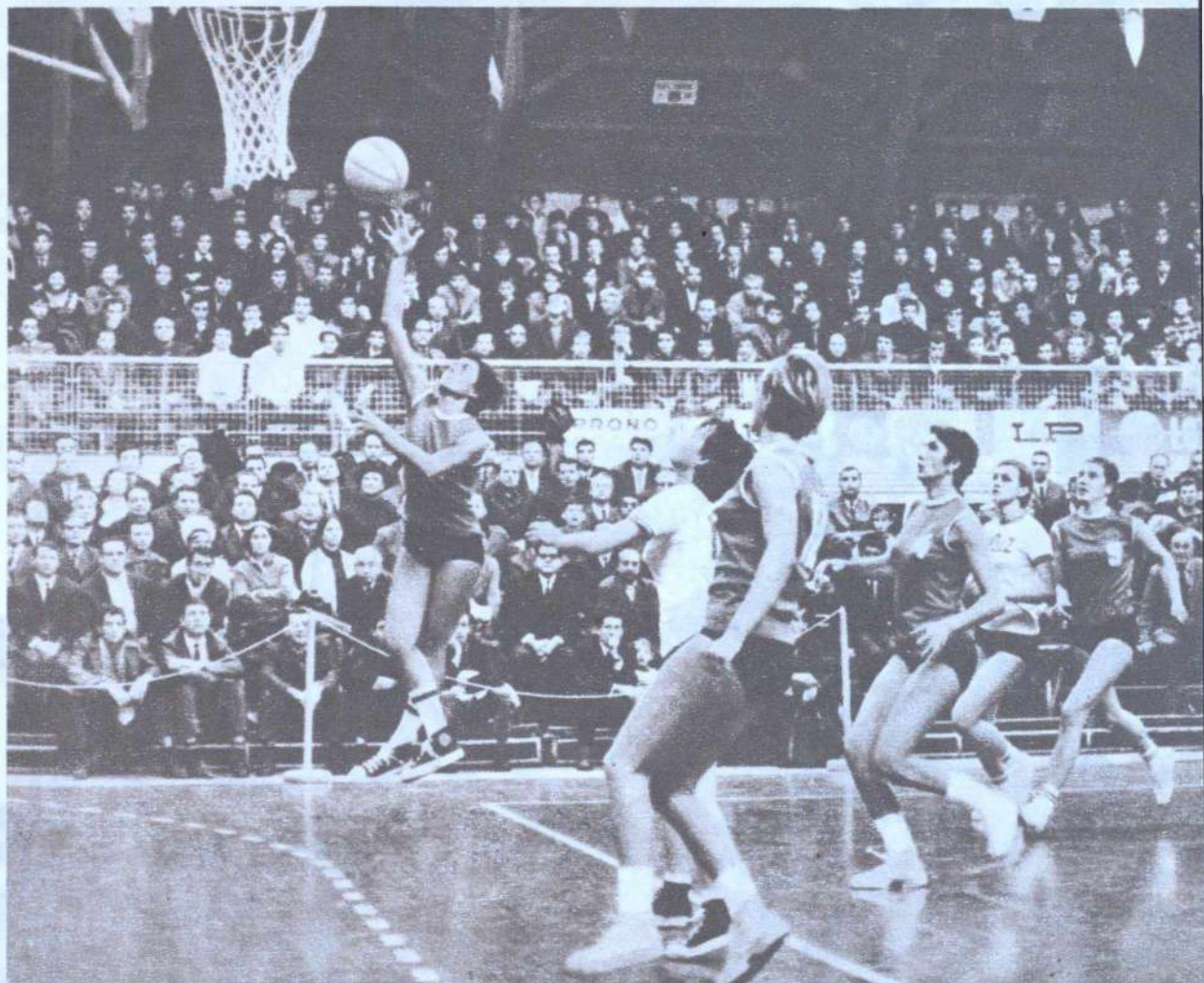
Mai mult ca sigur că Dinamo va câștiga și acest campionat. Forma pe care o deține la ora actuală, ca și lipsa de omogenitate a adversarei sale, îi dau prima șansă.

CAPITOLUL III

STEAUA SAU ...

Vizibilul regres al fostei campioane în sezonul trecut a impus măsurile severe care au schimbat radical fața echipei. S-a renunțat la o serie de jucători, optându-se pentru trei «vedete» de la trei echipe: Jekely, Tarđu și Czmor — toți trei înalți și toți trei marcatori. Renunțându-se și la Emil Niculescu, tot greu din punct de vedere tactic a căzut asupra lui Nosievici. Iar celor trei, în cvintetul de bază, li se adaugă Alin Savu, și el tot marcator!

Astfel nu e de mirare că în ciuda ridicării valorii individuale a jucătorilor

Gabriela Ciocan aruncă la coș... în glumă.

BILANȚ CHETBALISTIC

și, Steaua nu a reușit să se redreseze, jocul său purtând încă marca neașurării și chiar a derutei în momentele dificile.

Evident, omogenizarea unei echipe nu se poate face pe moment și va mai trebui să treacă ceva timp până când Steaua să redevină o certă competitoră la titlu.

CAPITOLUL IV

POLITEHNICA SAU DESPRE PASĂREA PHOENIX

Cel de-al treilea loc pe podiumul ultimului campionat a fost ocupat de Politehnica București. O echipă tânără și ambițioasă, dintre ai cărei componenți antrenorul Vasile Popescu a știut să scoată câțiva jucători de primă mână. Anul acesta Politehnica a început noul campionat fără unul din jucătorii săi de bază, Jekely, transferat la Steaua, la fel după cum cu câțiva ani în urmă îi pierdea pe Alin Savu și pe Radu Diaconescu. Și la fel ca în celelalte ani, echipa a renunțat parțial, având acum în V. Popescu și Săuca doi dintre cei mai buni jucători ai săi, proaspeți componenți ai naționalei.

Și n-o să ne mirăm dacă și în acest campionat «Poli» va reuși să însoare unele socoteli, premature, făcute în virtutea unor precedente.

CAPITOLUL V

RARA AVIS...

Peisajul actual al primei divizii feminine este deosebit de calm, în sensul

că nu distingem decât o singură echipă care să aibă tangențe cu baschetul unei prime divizii — Politehnica București. Această «rara avis» are cel puțin o clasă peste celelalte echipe, campionatul constituind pentru ea, la ora actuală, o simplă formalitate. Iar fetele sînt atît de conștiente de acest lucru, încît s-au dezvoltat pur și simplu și în la serios jocurile. Dezvăț aducător de surprize neplăcute (vezi meciul cu Rapid)?

Dată fiind această situație, se pare că studențele vor să se ocupe în mod serios de Cupa Campioanelor Europene, campionatul intern nemaiputîndu-le oferi nici o satisfacție. Și înăl că după dramaticele întâlniri cu Radnicki Belgrad, au asigurată participarea în etapa a III-a a competiției, chiar înainte de returnul cu studentele medriene. Ceea ce, trebuie să recunoaștem, constituie totuși o performanță, mai ales că eram atît de obișnuiți să ne resemnăm (nu numai la baschet) în fața acestui fatidic tur II.

CAPITOLUL VI

TOT DESPRE CUPE

După nu prea semnificative probele a celor unsprezece etape ale turului, Dinamo și Steaua au intrat, în interval de numai o zi, în focal cupelor europene. De astădată nu mai era vorba de obișnuitele estemporale de «interior» ci de veritabile examene.

Cu forțele neconsumate în calmul confruntării interne, ambele echipe au promovat bine. Ba, în cazul dinamoviștilor, chiar cu notă mare. În compania unor adversari de zile mari, ei au făcut un joc de... zile mari, câștigînd la o diferență mai mare decît sperau

prea mică totuși pentru a putea spera în calificare.

Steaua, în fața unui adversar mai puțin faimos, a făcut o demonstrație de eficacitate, trio-ul de noi achiziții, sub bagheta inepuizabilului Nosievici, fiind de astădată la înălțime.

Valorile reale confirmă însă mai ales absența factorilor afectivi.

La ora la care veți citi aceste rânduri returnurile se vor fi consumat, dîndu-vă astfel posibilitatea de a trage singuri concluziile de rigoră.

CAPITOLUL VII

NATIONALA

Ca o consecință firească a stării de lucruri din campionat, echipa reprezentativă se constituie automat din primii cinci ai celor două — Steaua și Dinamo.

Și, tot ca o consecință a situației actuale, Politehnica a făcut o la fel de firească breșă cu cei doi reprezentanți ai săi — V. Popa și Săuca, cărora li se adaugă, probabil pentru reprezentare... geografică, brașoveanul Birsan și clujeanul Rühring.

Cele câteva meciuri susținute anul trecut prin diverse turnee din străinătate s-au soldat aproape toate cu eșecuri. Iar cele de acasă, puține și de obicei în compania unor echipe de club aflate în trecere, nu au fost în măsură să ne ofere o imagine concludentă.

Unicul test oficial al anului, Balcaniada de la Izmir, a clasat echipa noastră națională pe locul II — egalînd astfel performanța maximă obținută în edițiile anterioare. Deși de astădată, în fața unei mai tinere naționale iugoslave, s-ar fi putut

scoate un alt rezultat, de natură să întrerupă hegemonia bulgaro-iugoslavă, dînd de la începuturile acestei competiții.

POSTFAȚĂ

CITEVA ÎNTREBĂRI LA CARE NU S-A RĂSPUNS

— nu se reduce numărul figuranților din prima divizie, atît la fete, cît și la băieți?

— în competiție, nu se organizează campionatul într-o formă care să cuprindă un număr sporit de tururi?

— nu se face nici un fel de propagandă pentru a se atrage spectatori la meciurile de baschet? Căci mijloace ar fi...

— nu se organizează turnee, la nivel de club și la nivel de națională, la care să participe cu invitație echipe din cînta baschetului european?

— nu se iau măsuri pentru limitarea posibilităților de transfer, evitîndu-se astfel situația actuală, cînd două sau trei cluburi concentrează cei mai buni jucători, reducînd restul echipelor la postură de simple spectatoare?

— ... etc.
Într-adevăr, întrebări la care nu s-a răspuns încă, dar în care, cu un oarecare efort, s-ar putea răspunde. Măcar atît!

Octavian ANDRONIC

SPORT
LEI 2,50

RAPID

În picioare: STEFAN, MOTROC, RĂMUREANU, LUPFSCU, DUMITRU, GREAVU. Jos: NĂSTURESCU, DINU, ANGHELESCU, NEAGU, CODREANU.

Foto: Paul ROMOSAN